Nr. 16
21 april 1962
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

Een geheimzinnige inbraak

door R. Mestrom

„Het spijt me," zuchtte inspecteur van Dijk, terwijl hij met zijn ballpoint speelde. „Het spijt me heel erg, meneer Koopmans, maar er is bij het onderzoek van de inbraak in uw winkel niets gevonden dat ons enig spoor geeft. Ik kan nu wel geheimzinnig doen en vertellen dat wij bepaalde aanwijzingen hebben, maar daar heeft u niets aan en wij ook niet."

De lange, magere figuur, die tegenover hem op een wat kale stoel zat, reageerde nauwelijks. Koopmans, winkelier in Graswijk, was hard getroffen. Twee dagen geleden hadden inbrekers het grootste deel van zijn voorraad, die pas was aangekomen, uit zijn pakhuisje gestolen en wat erger was: het geld dat in de kassa lag om al die spullen te betalen, hadden ze ook meegenomen.

Koopmans schudde zijn hoofd, terwijl hij moedeloos naar de vuilgrijze wand van het kamertje op het politiebureau keek. „Ik begrijp het, inspecteur," zei hij zuchtend. Hij stond op en liep schoorvoetend naar de deur. Het zou straks geen prettige thuiskomst zijn; hij probeerde er maar niet aan te denken. Op de drempel hield Van Dijk hem staande. „Begrijp me goed, zodra we iets horen of vinden. . ." begon hij, maar het klonk niet erg overtuigend. Koopmans knikte en maakte een moedeloos gebaar.

Terug in zijn kamer ging inspecteur van Dijk met een verbeten gezicht in zijn krakende bureaustoel zitten. Het dossier, dat voor hem in een grijze omslag lag, grijnsde hem als het ware toe. Nog eens nam hij de hele zaak voor zichzelf door. Er was ingebroken bij een eenvoudige dorpswinkelier. Buit: hoogstens een paar duizend gulden; geen slot geforceerd, geen ruit gebroken, geen moddersporen, geen vingerafdrukken, niets. Alles wees erop dat hier rasinbrekers aan het werk waren geweest. Maar wat bewoog dit soort lieden in vredesnaam om in een dorpswinkel hun huid te wagen voor een zo geringe buit? Een andere mogelijkheid was dat een goede bekende van Koopman — een slechte kon je beter zeggen, mompelde de inspecteur — zijn slag geslagen had. Maar er was geen enkel spoor dat in die richting wees. De buren waren eveneens winkeliers, maar ze stonden als betrouwbaar bekend. De winkelbediende van Koopmans was al twintig jaar bij zijn baas. De magazijnbediende was een gepensioneerde politiebeambte, dus ook niet direct een erg verdachte figuur. Het kantoormeisje Mieke Spruyt was met haar zestien jaar wel wat jong voor de rol van verdachte. Ze kwam uit een net gezin en gaf niet veel om geld. Er waren de laatste tijd ook geen verdachte figuren in het dorp of in de omgeving gezien. Nee, hier moest iets anders achter zitten, maar wat?

Wat zit hier achter? Dat was ook de vraag die de jongens van de mulo van Graswijk zich stelden. Ze groepten tezamen rond de oudste zoon van inspecteur van Dijk, Cor, leerling van de derde klas. Geen enkel onderwerp kon het vandaag met enig succes opnemen tegen *het* gesprek van de dag, de inbraak bij Koopmans.

Cor hield ervan om geheimzinnig te doen. Dat „stond" wel voor de zoon van een politieman, vond hij. Zo langs je neus weg een opmerking maken, waaruit bleek, dat je toch beter ingelicht was dan de anderen. Hij was natuurlijk nooit beter ingelicht, want zijn vader was altijd zo gesloten als een kantoor op zondag. Noch Cor noch zijn zus Bep kon ook maar doen alsof ze meer wisten.

„Ze zeggen," schetterde Kees van Maat, „dat er een zwarte auto bij Koopmans is komen voorrijden en dat ze met zuurstofbranders alles hebben opengemaakt."

Dat was natuurlijk Kees weer; hij wist van niks en hij had de grootste mond.

„Nee maar," spotte een ander, „weet je dat zeker, Kees? Ik heb gehoord dat de boeven met een helikopter hierheen zijn gevlogen en dat ze een vent in een ruimtepak hebben neergelaten en dat die bij Koopmans alles heeft gestolen."

De jongens brulden van het lachen. Kees van Maat was een beste vent en in de klas stond hij altijd klaar om een ander te helpen, maar als zijn fantasie op hol sloeg, was er geen land meer met hem te bezeilen.

Er zouden daar op het schoolplein nog veel meer meningen gegeven zijn, als niet de bel een einde aan alle discussies had gemaakt.

Toen de heer Koopmans diezelfde avond nog een keer de ronde deed door zijn nu wel erg lege pakhuis, moest de brief, die met een plakbandje aan de deur was vastgemaakt, hem wel opvallen. Het was een alledaagse envelop, zonder enige aanduiding, zonder adres en zonder afzender. Haastig liep Koopmans erop af. Het ding was niet dichtgeplakt. Er zat een getikt briefje in en daarop stond:

Dit is de eerste waarschuwing. Wie zich tegen ons keert, moet de gevolgen zelf dragen. Pas op voor de tweede waarschuwing.

Op datzelfde ogenblik begreep Koopmans veel, heel veel. Hij wist nu wie de inbraak gepleegd had, maar hij dorst niet naar inspecteur van Dijk te gaan om hem van het briefje op de hoogte te stellen. Eén vraag bleef in zijn hoofd hangen: hoe komt dat ding hier? Het is niet over de post gekomen en toch is het precies op tijd. Daar moet iemand tussen zitten, maar wie?

„Ja, wie?" zei inspecteur van Dijk in zijn behaaglijk warme huiskamer na het avondeten tegen zijn vrouw. „Wie van de zware jongens zoekt nu in een dorp als Graswijk een kleine kruidenier uit als slachtoffer?"

Mevrouw van Dijk, die de tafel afruimde, haalde haar schouders op. „Misschien gaan de zaken in de grote steden voor de heren wat al te slecht," zei ze. „Vandaar dat ze het meer in de provincie zoeken. De Duitse grens is hiervandaan maar een kwartier rijden. Ik vermoed dat ze daar meer geld voor hun buit kunnen maken."

„Mogelijk," zei de inspecteur, „maar ik geloof dat er iets anders achter steekt, iets dat wij nog helemaal niet vermoeden. Ik wou dat ik er maar een speld tussen kon krijgen, dan wrikte ik dat hele zaakje los."

Cor zat met gespitste oren in een hoekje van de kamer over zijn huiswerk gebogen. Het was niet de gewoonte dat zijn vader in het bijzijn van anderen over dienstzaken sprak. Dit geval moest hem dus wel erg hoog zitten.

En het zat Cor nog hoog toen hij de volgende morgen met zijn zusje naar school fietste. Ze harrewarden eerst wat, omdat Bep vond dat Cor zich niet met zaken moest bemoeien die hem niet aangingen. Maar tenslotte besloten ze om het huis van Koopmans goed in de gaten te houden. Wie weet wat er nog zou gebeuren.

Toen Koopmans die morgen zijn zaak betrad, was het personeel al aanwezig en druk aan het werk. Met een afwezige blik liep hij door de winkel en het pakhuis. In het kantoor zat Mieke Spruyt ijverig te tikken. „Is er nog wat bijzonders?" vroeg Koopmans.

„Ja, meneer Jacobs van de verzekering is weer geweest. Hij komt straks nog even langs. En dan is er een brief gekomen zonder adres en zonder afzender; ik heb hem maar niet openge. . ."

Mieke kreeg geen tijd om haar zin af te maken. Als een furie griste Koopmans de brief uit haar handen. Zenuwachtig scheurde hij de envelop open. Het was een zelfde briefje als gisteravond. Getikt en zonder enige nadere aanduiding. „Hoe komt dat ding hier?" snauwde hij.

Mieke haalde haar schouders op. „Lag tussen de post."

Dit is de tweede waarschuwing. Denk eraan. Wij verstaan geen grapjes. Dat inbraakje was nog maar kinderspel bij wat je nog te wachten staat.

Dat was alles. En toen Koopmans in gedachten verder liep, schudde Mieke haar hoofd. „Die inbraak zit de baas wel dwars; het is meer dan een levensgrote bokkepruik," zei ze zuchtend tegen de winkelbediende.

De schemering kroop in het klaslokaal. Buiten spatte de regen tegen de ruiten met af en toe opeens een veeg als de storm uitschoot. Bep van Dijk zat kwaad en beschaamd in de lege klas. Dat haar dat nou juist moest overkomen. Schoolblijven als een klein kind. Bah. En toch moest ze toegeven dat het niet onverdiend was. Meneer van Wijl, de wiskundeleraar, was heus geen vitter. Maar toen ze voor de vierde keer die middag niet geweten had waar hij het over had, omdat ze alsmaar aan de inbraak moest denken, toen was hij werkelijk kwaad geworden.

„Neem me niet kwalijk, meneer," had Bep gestameld. Daarop had meneer van Wijl met een boos gezicht gezegd: „Als je dan zo weinig belangstelling hebt voor wat ik hier sta te vertellen, dan moet je die verdroomde tijd na vieren maar inhalen."

En dus zat ze nu school te blijven als een klein kind.

Toen meneer van Wijl tegen half vijf verscheen, was zijn boze bui al lang gezakt. „Ik snap niet wat jou vandaag mankeerde, Bep," zei hij, „maar we zullen het incident nu maar voor gesloten verklaren."

Buiten stormde het. Huiverend zette Bep op weg naar het fietsenhok haar capuchon op. De regen tikkelde tegen haar regenjas en kletterde op het zinken dak. Af en toe spatte het water van een modderplas tegen haar kaplaarzen.

Ik heb net het gevoel of er iets aan de hand is, dacht Bep. Net of er iets gaat gebeuren. Ze haalde haar fiets te voorschijn en peddelde naar huis. Tegen de tijd dat ze daar was, was ze doornat en koud. Maar ze ging niet direct naar binnen. „Nee," zei ze in zichzelf, „ik ga nog niet naar binnen. Ik wil even het dorp in. Hoe nat en vies en koud ik ook ben. . ."

„Iek begraip dat niet, juffrauw," zei een man met een afschuwelijk accent tegen Mieke Spruyt op het kantoortje van Koopmans. „Waarum ies die heer Koopmans niet ten hoize? Iek zou zo zeggen. . ." De man was zeer zelfverzekerd binnengestapt, vergezeld van een veel kleinere en jongere man, die hij Jimmy noemde. Voortdurend zei de eerste tenminste: „Was denk jai, Jimmy?"

„Ik denk niet," antwoordde Jimmy nors. „Ik ben er om te doen en als jij aarzelt, doe ik wel."

„Schlechte zaak," zei de eerste weer. „Hoor eins, juffrauw, iek laat hier ein brief voor uw patroon achter. Ien die brief staat een telefoonnummer. Dat moet hai direct aufbellen. Segt u maar dat ik sofort zaken doen wil. Was denk jai, Jimmy?"

„Ik denk dat we maar weer moeten gaan," snufte Jimmy, die blijkbaar een fikse verkoudheid had opgelopen.

Zonder Mieke verder een woord waardig te keuren draaiden de beide mannen zich om en stommelden het kantoortje uit. Op weg naar de straat, waar een auto op hen stond te wachten, kregen ze luidkeels verschil van mening.

„Ik snap er niks van," zei Mieke hoofdschuddend, „maar vertrouwen doe ik het niet. Was denk jai, Jimmy?" Toen begon ze uitgelaten te lachen. „Ik denk niet, ik doe," zei ze en greep de telefoon.

Een kletsnatte Bep fietste voor de derde maal door het dorp. Nu ging haar weg langs de Grotestraat, langs de winkel van Koopmans. „Piep," zei haar rem. Voor de winkel stond een auto. Dat was natuurlijk niets bijzonders. Maar deze auto was zó groot en glimmend, dat hij wel op moest vallen. En wat nog meer opviel was het Belgische nummerbord. Hier vlak bij de grens zag je uitsluitend Duitse wagens.

„Een reuzeslee," mompelde Bep. „Een lakpaleisje." Ze vond een paal om haar fiets tegen te zetten. „Ik vertrouw het niet," zei ze in zichzelf en toen: „Ach jij, rare, jij zoekt altijd achter alles wat, behalve achter je wiskundesommen." Op haar tenen sloop ze naderbij. De wagen was kennelijk leeg.

„Bep," zei een stem vanuit een struik vlakbij.

Bep keek geschrokken rond. Dat was geen geheimzinnige stem die daar sprak, maar een alledaags geluid. Het was haar broer Cor. „Naarling," fluisterde ze naar de struik. „Wat doe jij hier?"

„Kijken," spotte haar broer. „Hoe was het op school? Fijn in de hoek gestaan met je vingertje op je mond?"

Bep negeerde de plagerij. „Zeg liever wat je hier doet," zei ze kwaad.

„Hetzelfde als jij: nieuwsgierig zijn," gaf haar broer ten antwoord. „Toen ik uit school kwam toerde die lakslee hier door het dorp en vroeg mij de weg naar Koopmans. Toen ben ik maar eens gaan kijken. De vent die erin zat is vast geen Nederlander, want hij koeterwaalt enorm."

„Ik denk dat het de inbreker is," zei Bep.

„Laat me niet lachen. Ga jij maar gauw naar huis, je bent kletsnat."

„Jij zeker niet?"

Bep huiverde en dacht: zat ik maar warm en droog thuis. Droog, nee maar. . . Opeens kreeg ze een idee. „Is ie open?" vroeg ze aan haar broer.

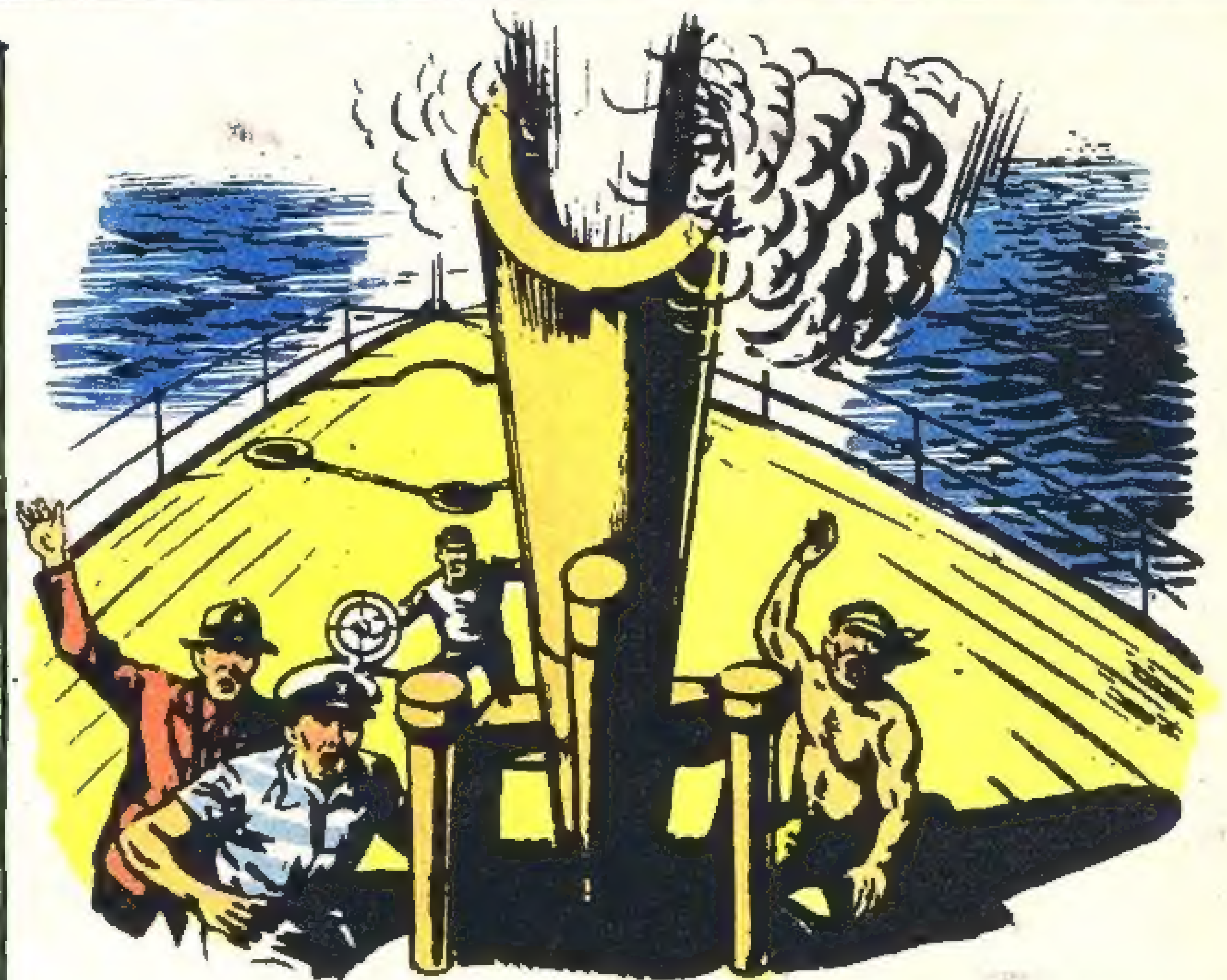
„Niet geprobeerd," zei hij schouderophalend.

„Dan probeer ik het." Gebukt sloop

Vervolg op blz. 26

De vliegende auto
HIJ VLIEGT...
HIJ RIJDT...
HIJ VAART...

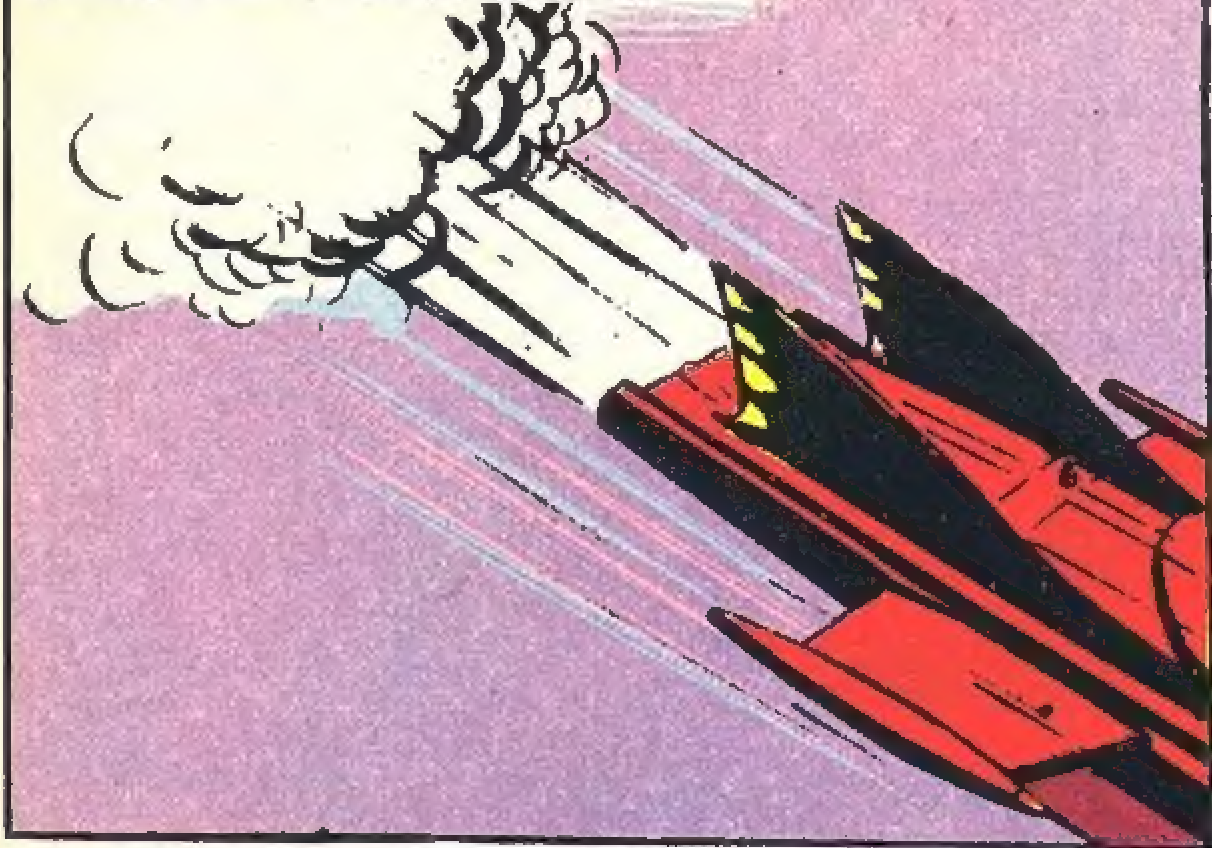

DE VADER VAN DR. BEAKER, DIE OP EXPEDITIE WAS IN HET AMAZONEGEBIED, WERD VERMIST. DE VLIEGENDE AUTO WAS NAAR HEM OP ZOEK, MAAR WERD BESCHOTEN VANAF EEN GEHEIMZINNIGE BOOT.
SCHIET HEM NEER! ZE MOGEN HET LAATSTE KAMP VAN DE PROFESSOR NIET BEREIKEN!

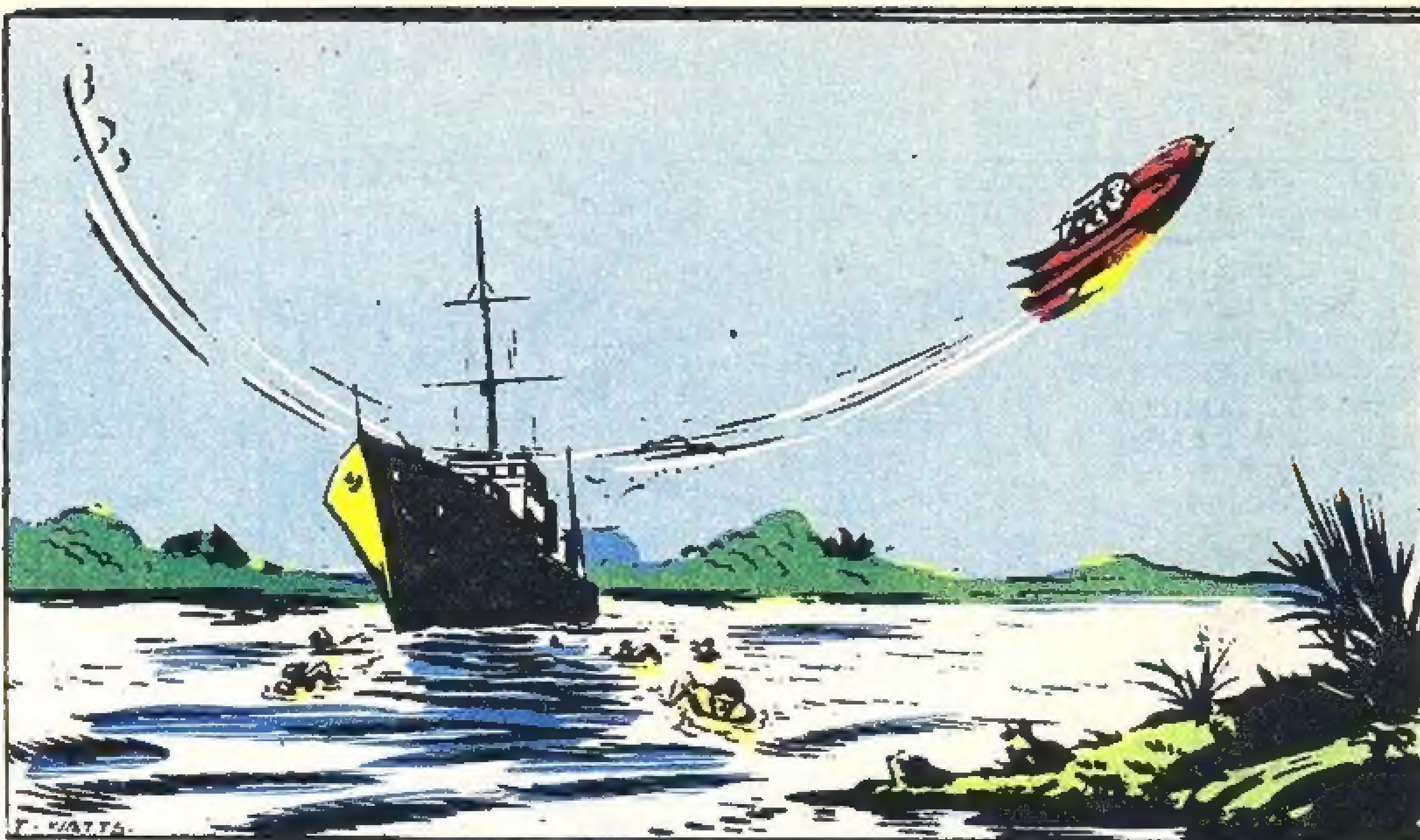

VOOR ZE WEER KUNNEN VUREN ZAL IK ZE EVEN HUN VET GEVEN!
WEES VOORZICHTIG, MIKE! MISSCHIEN WEIGEREN DE MOTOREN!

IK HOOP VAN NIET, WANT WE HEBBEN ZE AANSTONDS NODIG!

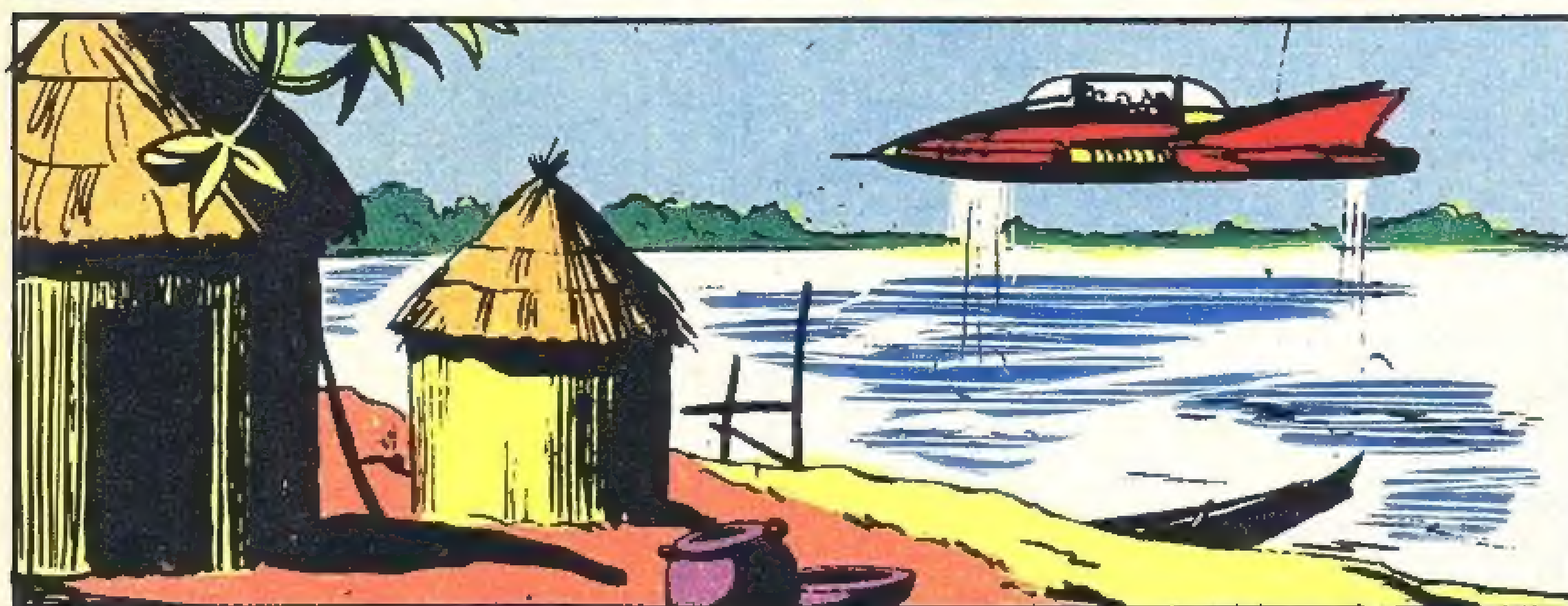

TERWIJL IEDEREEN ZIJN ADEM INHIELD, REIKTE MIKE NAAR DE STARTKNOP.

DE AUTO KWAM STEEDS DICHTER BIJ DE BOOT, MAAR OPEENS...

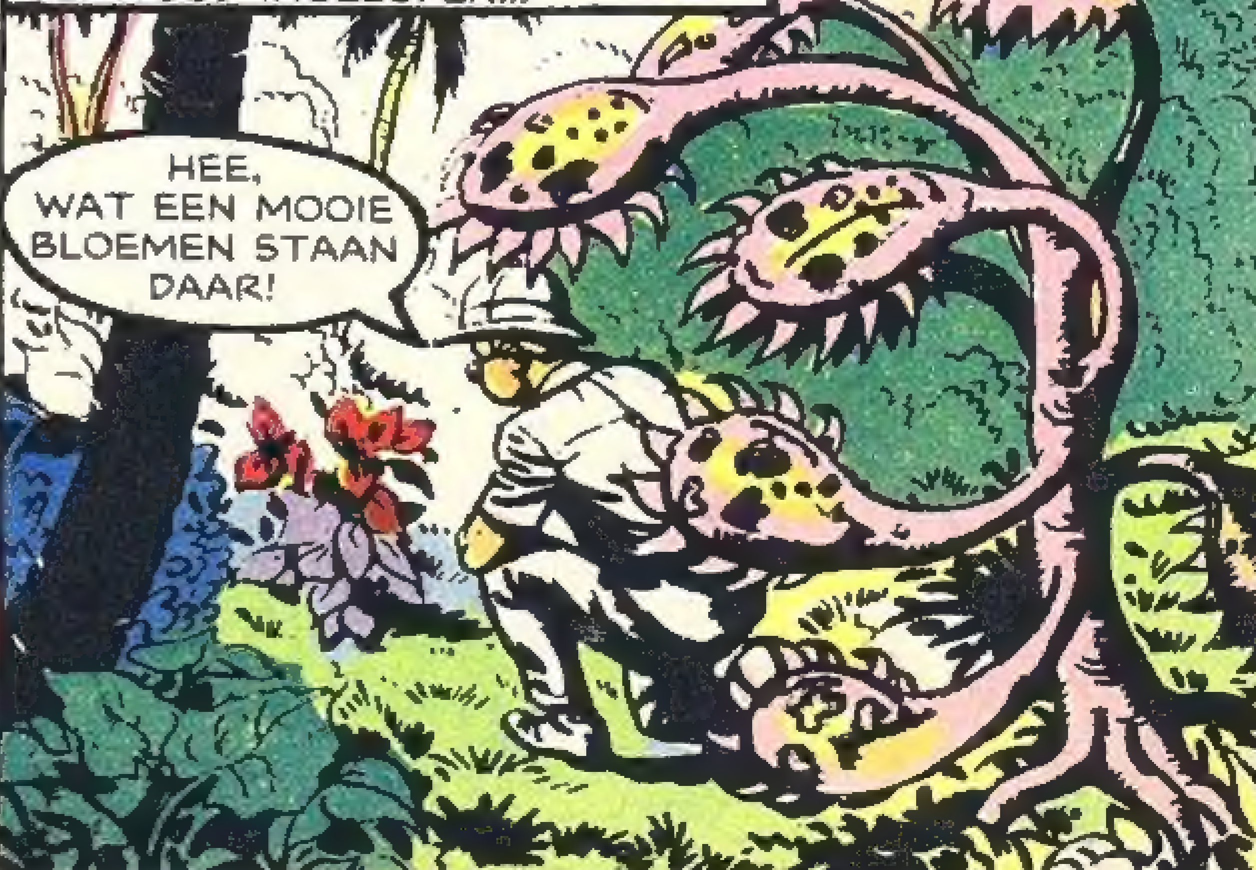

ZO, DIE ZULLEN ZICH VOORLOPIG WEL RUSTIG HOUDEN!
JA, MAAR HET WAS WEL OP HET NIPPERTJE! GELUKKIG DAT DE MOTOREN OP TIJD STARTTEN!

DE AUTO VOLGDE DE LOOP VAN DE RIVIER.
LATEN WE DAAR EVEN LANDEN. MISSCHIEN IS ER NIEUWS OVER MIJN VADER.
GOED, DR. BEAKER.

HET DORP IS NOG MAAR PAS GELEDEN VERLATEN, WANT DIT VUURTJE BRANDT NOG!

WE ZULLEN HIER EENS ROND-KIJKEN.

PROFESSOR POPKISS WAS HET OERWOUD INGELOPEN...
HEE, WAT EEN MOOIE BLOEMEN STAAN DAAR!

De gehoornde hagedis

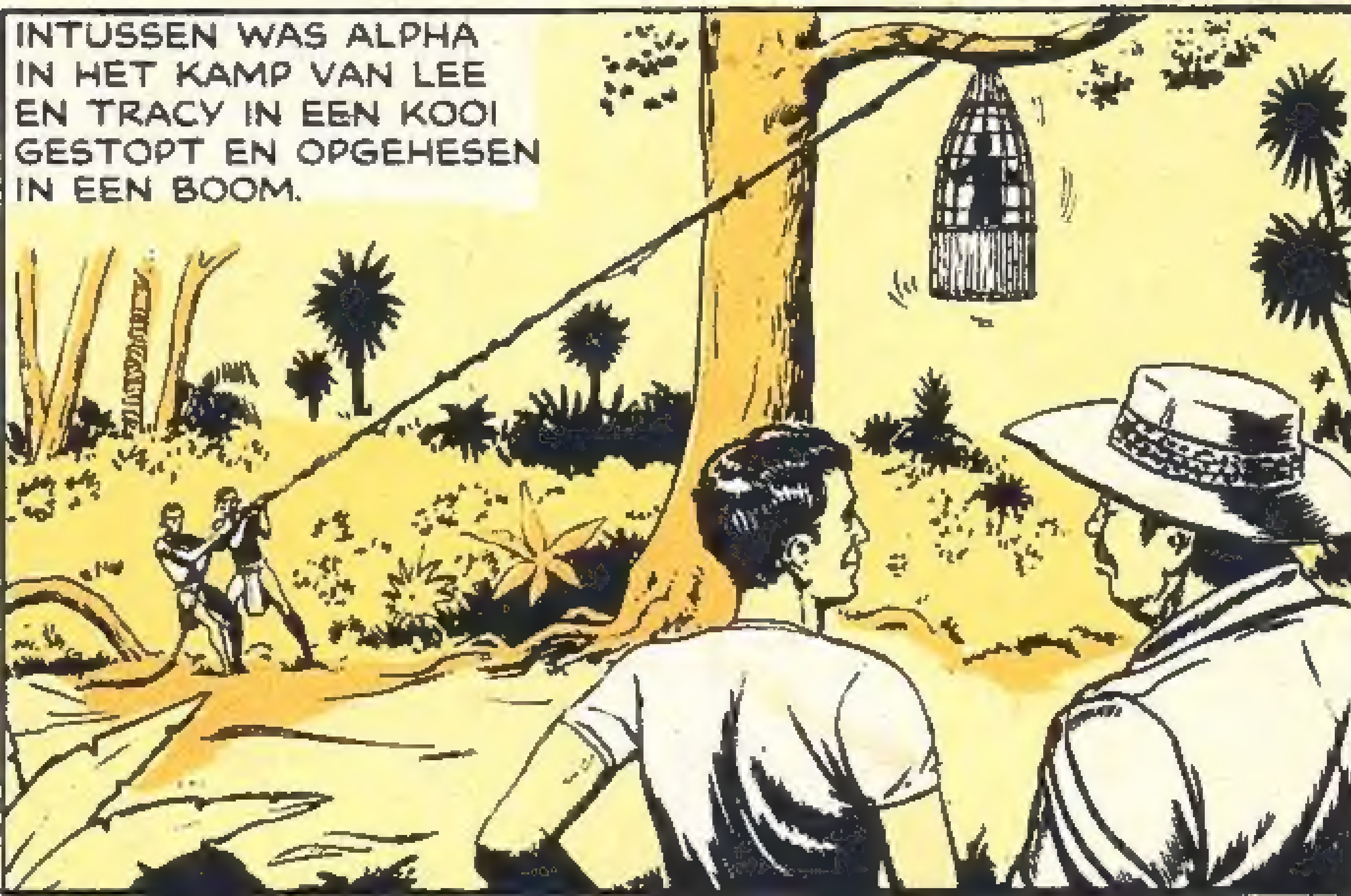
ER KWAM GEEN ANTWOORD. TOEN ZAG JOY IETS OP DE GROND LIGGEN.

PAS NADAT ZE DE HELE OMGEVING HAD AFGEZOCHT BESEFTE JOY WAT ER GEBEURD WAS.

INTUSSEN WAS ALPHA IN HET KAMP VAN LEE EN TRACY IN EEN KOOI GESTOPT EN OPGEHESEN IN EEN BOOM.

TOEN HET DONKER WERD ONDERZOCHT ALPHA ZIJN KOOI, MAAR DEZE BLEEK NET ZO STERK ALS DE KOOI VAN EEN WILD DIER.

NADAT JOY EEN TIJDLANG DOOR HET BOS GEDWAALD HAD, ZOCHT ZE EEN SCHUILPLAATS IN EEN GROTE BOOM.

ZE WAS ZO MOE DAT ZE DIRECT IN SLAAP VIEL.

TOEN ZE DE VOLGENDE MORGEN WAKKER WERD, HOORDE ZE EEN GELUID BENEDEN ZICH IN DE BOOM.

TOEN ZAG ZE OPEENS EEN BEHAARDE SNUIT EN GAF EEN KREET VAN VREUGDE.

CHEROKEE MAAKTE HAAR DUIDELIJK DAT ZE HEM MOEST VOLGEN.

NA EEN TIJD KWAMEN ZE BIJ HET VIJANDELIJKE KAMP EN ONMIDDELLIJK HERKENDE JOY DE GEDAANTE IN DE KOOI.

VLUG RENDE JOY NAAR DE BOOM, MAAR OPEENS STOPTE ZE. AAN DE VOET VAN DE BOOM ZAT EEN INBOORLING TE DOMMELEN EN TRACY LAG UITGESTREKT OP DE GROND.

JOY TROK ZICH SNEL TERUG. ZE BEGREEP NU WAT ER GEBEURD WAS. CHEROKEE WAS ONTSNAPT EN HAD HAAR GEHAALD OM TE HELPEN. ZE HAD EEN PLAN IN HAAR HOOFD, MAAR DAARBIJ MOEST ZE OP ZIJN HULP KUNNEN REKENEN. ALS ZE HEM DAT MAAR DUIDELIJK KON MAKEN...

VLUG TROK ZE ALPHA'S MES UIT HAAR CEINTUUR.

De GEHEIME OPDRACHT

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Sandy Steele en zijn vriend Jerry James gaan in de kerstvakantie met Sandy's vader, de geoloog dr. John Steele, op expeditie naar Alaska. Ook Lou Mayer, de assistent van dr. Steele, gaat mee. Onderweg halen ze professor Crowell, een vriend van dr. Steele, op. Sandy en Jerry zullen helpen met het vervoer van de honden van de professor, die meedoen aan een sledewedstrijd. Deze honden worden verzorgd door een Indiaan, Tagish Charley. Dan gaat het gezelschap in twee auto's op weg. Het eerste rustpunt is een wegwerkerskamp. 's Avonds wordt daar in een van de slaaphutten ingebroken. De dader ontkomt. Later worden de auto's beschoten door een vliegtuig. In Whitehorse starten de Indiaan en de jongens voor de sledewedstrijd naar Skagway, die zij winnen. De volgende dag vliegen professor Crowell en dr. Steele naar de havenplaats Valdez. Sandy en Jerry gaan naar het Kodiakeiland, waar zij kennismaken met professor Stern en de rugbyspeler Chris Hanson.*

Mevrouw Stern antwoordde lachend: ,,Dat is erg aardig van je, Jerry."

,,Ben je weleens meer op jacht geweest, Jerry?" vroeg Chris Hanson.

Sandy knipoogde tegen Chris en zei: ,,Hij kan nog geen olifant raken, al staat hij er een meter vandaan."

Iedereen begon te lachen, maar Jerry bleef ernstig en zei tegen Sandy: ,,Jij denkt zeker dat je Willem Tell bent?"

,,In elk geval, jongens," kwam professor Stern ertussen, ,,kan de berejacht heel gevaarlijk zijn. Er leven beren op het eiland, die gewoonweg niet dood te krijgen zijn. En als ze gewond zijn, is het dubbel uitkijken. Er bestaat een oud gezegde onder jagers, dat je een Kodiakbeer met het eerste schot moet doden, want voor een tweede krijg je geen kans meer. Ik heb mensen die hun hele leven op allerlei groot wild gejaagd hadden, horen zeggen dat een Kodiakbeer het gevaarlijkste is."

,,Nu ik er zo eens over denk," zei Jerry aarzelend, ,,kan ik misschien toch maar beter hier blijven en een potje schaak spelen met de dames."

Na het eten praatten de jongens met Chris Hanson over rugby en andere sporten. Om tien uur bracht professor Stern Russ Parker naar de stad.

,,Op het vliegveld hebben ze gevraagd of ik vanavond een poosje kwam," zei Russ. ,,Ik vind het niet leuk om hier weg te lopen, maar mijn zwager is er ook. Ik heb hem een hele tijd niet gezien. Hij is in dienst en zit op de Aleoeten."

,,Natuurlijk, Russ, ga je gang," zei mevrouw Stern.

,,O, wij hebben je wel door," lachte Chris Hanson. ,,Je hebt natuurlijk geen zin om morgen mee op de berejacht te gaan."

,,Nee, daar krijg je me niet voor mee, hoor," zei Russ. ,,Ik wil wel op ze jagen, maar dan vanuit mijn vliegtuig."

,,Wanneer gaan we terug naar Cordova, meneer Parker?" vroeg Sandy.

,,O, jullie hebben nog wel een paar dagen de tijd. De professor verwacht jullie op 3 januari terug."

Professor Stern vroeg de jongens of ze zin hadden om mee te rijden naar de stad, waar nu volop oudejaarsavond gevierd werd, maar ze sloegen het aanbod af.

,,Het zal er best leuk zijn," zei Jerry, ,,maar het enige waar ik op het ogenblik naar verlang, is een warm en zacht bed."

Tegen twaalven gingen ze eindelijk naar boven. ,,Ik vraag me af wat de jongens in Valley View nu uitvoeren," zei Jerry, toen ze in bed lagen. Uit de richting van de haven klonk het gedreun van misthoorns en in het stadje hoorden ze het gebeier van kerkklokken en het knallen van voetzoekers.

,,Nou, in elk geval gaan ze niet morgenochtend om zes uur op de berejacht," antwoordde Sandy slaperig.

— HOOFDSTUK XII

Ontmoeting met een beer

De volgende morgen om vijf uur werden de jongens door professor Stern gewekt. ,,Jullie moeten extra-ondergoed aantrekken," zei hij, ,,en twee paar sokken. Waarschijnlijk blijven we de hele dag weg."

Ze kleedden zich vlug aan en gingen naar de keuken, waar Chris Hanson met het ontbijt bezig was. ,,Hoe willen jullie je ei hebben, jongens?" vroeg hij.

,,Niet te hard," antwoordde Sandy. ,,Kunnen wij u helpen?"

,,Ja, je kunt vast brood snijden."

Sandy nam een brood uit de trommel en zocht een mes. Daarna begon hij ijverig te snijden.

Toen ze gegeten hadden, zetten ze de vuile bordjes op de aanrecht en gingen naar de garage. Chris Hanson en professor Stern hadden ieder een geweer bij zich. De jongens zouden wapens krijgen van iemand die even verderop woonde. Ze klommen in de jeep en reden een paar kilometer de heuvels in naar de boerderij van Vladimir Thorsen, een man van Russisch-Zweedse afkomst, die geluk had gehad bij het goudzoeken. Thorsen was ongeveer vijftig jaar oud en klein van gestalte, hij zag er nogal wild uit en droeg een zwart puntbaardje. Hij sprak Engels met een licht accent. Hij begroette de jongens hartelijk en stond erop dat het gezelschap een kop koffie bij hem dronk alvorens op weg te gaan.

,,Ik vermoed dat we niet ver hoeven te gaan om een beer te vinden," zei hij. ,,Een paar nachten geleden is er een mijn schuur binnengedrongen en heeft een van mijn lammeren gestolen."

Chris Hanson floot zachtjes. ,,Zo, dat was een brutale."

,,Een volwassen exemplaar, denk ik," zei Thorsen. ,,Naar de voetafdrukken te oordelen woog hij zo'n vijftienhonderd pond. Van zijn voorpoten ontbraken een paar tenen."

,,Dan heeft hij kennelijk al eens gevochten," zei professor Stern, ,,en gewonnen."

Toen ze hun koffie op hadden, bracht Thorsen hen naar een aangrenzende kamer. De muren waren bedekt met pistolen en geweren en opgezette koppen van allerlei soorten wild. Thorsen nam twee grote, ouderwetse geweren van de muur en gaf ze aan de jongens. ,,Zo, die zijn voor jullie."

Sandy en Jerry keken een beetje teleurgesteld. ,,Ze zijn erg mooi, meneer," zei Sandy zo vriendelijk mogelijk. ,,Maar... eh... wat zijn het eigenlijk?"

,,Ze zien er uit of ze uit de Tachtigjarige Oorlog stammen," zei professor Stern lachend. ,,Wil je de jongens soms een poets bakken, Thorsen?"

Thorsen streek met zijn hand langs zijn baard en wierp een verwijtende blik op de professor. ,,Bent u nou een Amerikaanse professor en herkent u dit beroemde geweer niet eens? Het is speciaal bestemd voor de jacht op buffels. Die Buffalo Bill van jullie heeft met precies zo'n geweer meer dan duizend buffels geveld. Nee, Kenneth, nu val je me toch tegen."

,,Het is ook niet automatisch," zei Jerry kritisch.

,,Met zo'n geweer hoef je maar één keer te schieten," zei Thorsen. ,,Je kunt er een olifant mee neerleggen." Hij trok een lade van een bureau open en nam er een handvol grote patronen uit.

Chris Hanson pakte er een en legde hem op de palm van zijn hand. ,,Een klein formaat bom," zei hij lachend. ,,Willen jullie niet ruilen, jongens? Ik zal me heel wat geruster voelen als ik de beer met zo'n kanon te lijf kan gaan."

,,Nee," antwoordde Jerry vlug. ,,Als Buffalo Bill ermee kon schieten, kan ik het ook." Hij nam een van de lange geweren op en legde het op zijn schouder. ,,Een-twee-een-twee. . ." Hij marcheerde de kamer rond en riep: ,,Zeg, kan ik hier niet een speciaal karretje bij krijgen? Die donderbus is loodzwaar."

Thorsen begon te lachen, waarbij zijn witte tanden zichtbaar werden. ,,Jij bent me ook een grappenmaker," zei hij. ,,Wie weet lácht die beer zich wel dood; dan zijn we ook uit de brand. . . Kom, mensen, de paarden staan klaar."

Jerry's gezicht betrok. ,,Paarden?" zei hij.

,,Ja, we moeten misschien wel een kilometer of tien de heuvels in," zei Thorsen. Hij ging hen voor naar buiten.

Toen ze de stallen bereikt hadden,

Thorsen nam twee grote, ouderwetse geweren van de muur en gaf ze aan de jongens.

De professor wees op een paar vage, roestkleurige vlekken in de sneeuw.

het paard en ging in het brede cowboyzadel zitten, met zijn voeten in de stijgbeugels. ,,Niks aan, hoor," zei hij.

Sandy zei lachend: ,,Nee, vliegen, daar is ook niks aan, zolang het vliegtuig maar in de hangar staat. Hier, pak aan." Hij stak Jerry zijn geweer toe.

,,Waar moet ik dat ding laten?"

Sandy wees op een lange leren huls aan de zijkant van het zadel. ,,Stop hem daar maar in."

Ze reden achter elkaar het erf af. Thorsen ging voorop en maakte een spoor door de hoge sneeuw in het weiland achter de boerderij. Om het weiland stond een stevige afrastering. Thorsen wees op een groot gat in het draad en op een paar palen die als lucifershoutjes waren afgebroken. ,,Daar is hij door gekomen."

Vanaf het gat in de omheining volgden ze een breed pad, dat er uit zag alsof het gemaakt was door een klein model bulldozer en dat schuin een helling opging in de richting van een sparrenbos.

,,Het is in ieder geval niet moeilijk om zijn spoor te volgen, wel?" zei Chris Hanson.

Thorsen haalde zijn schouders op. ,,Dat hangt ervan af. Hier achter de heuvel is praktisch geen wind, maar verderop is het spoor misschien al weer uitgewist. Je moet niet vergeten dat het al twee dagen oud is."

Professor Stern sprong van zijn paard en knielde in de sneeuw neer om de afdrukken van de poten te bekijken, die door de fijne stuifsneeuw al bijna onzichtbaar waren geworden. Hij veegde met zijn handschoenen het fijne witte poeder opzij. Opeens keek hij Thorsen aan. ,,Heeft iemand van je personeel op hem geschoten?"

Thorsen trok zijn wenkbrauwen op. ,,Natuurlijk niet. Waarom?"

De professor wees op een paar vage roestkleurige vlekken in de sneeuw midden in de voetafdruk van de beer. ,,Dat lijkt op bloed. Misschien had hij ergens aan zijn poot een wond en is het bloed naar beneden gesijpeld, tussen zijn tenen door."

,,Kan het niet zijn dat hij zichzelf heeft verwond toen hij door de afrastering brak?" zei Sandy.

,,Dat is inderdaad mogelijk," gaf de professor toe. Hij liep terug naar het gat in de omheining en onderzocht de afge-

bleven de jongens een paar passen achter. ,,Heb jij weleens op een paard gezeten?" fluisterde Jerry tegen Sandy.

,,Ja zeker." Plotseling keek hij Jerry doordringend aan. ,,Jij toch ook, hoop ik?"

,,Alleen in een draaimolen," zei Jerry zielig. ,,Maar niks zeggen, hoor. Ik wil de boel niet bederven."

,,Nou. . ." zei Sandy onzeker. ,,Misschien dat we de meeste tijd naast de paarden kunnen lopen, dan valt het voor jou wel mee."

,,Wel ja. En anders kunnen we altijd nog een beetje achterblijven, terwijl jij me gauw de kunst van het paardrijden leert."

Een Indiaanse knecht bracht de paarden uit de stal naar buiten. Ze leken veel groter dan die waarop Sandy in een manege weleens gereden had.

,,Het zijn allemaal merries," legde Thorsen uit. ,,Niet te wild en gemakkelijk te berijden. Beste paarden voor een tocht als deze."

Jerry zette grote ogen op toen hij zijn paard nader bekeek. ,,Dit is het grootste paard dat ik ooit gezien heb," zei hij tegen Sandy. ,,Ik had nooit gedacht dat er zulke grote bestonden."

,,Het zal wel meevallen," stelde Sandy hem gerust. Hij streelde het dier over de strakke, glanzende huid. ,,Braaf, hoor. Ze is heel braaf." Hij wendde zich tot Jerry en zei: ,,Kom, ik zal je een zetje geven."

Zonder moeilijkheden besteeg Jerry

broken palen. Tenslotte schudde hij zijn hoofd. „Hier is geen spoor van bloed te vinden. Ik ben bang dat die beer het doelwit is geweest van een onvoorzichtige jager."

Thorsen liep rood aan, mompelde iets in een vreemde taal en riep toen in het Engels: „Ik zou die sufferd graag in mijn handen krijgen."

„Ik snap er niks van," zei Jerry tegen Sandy. „Waar maakt hij zich nou zo druk over? Iedereen mag toch op een beer schieten; wij zijn het zelf ook van plan!"

„Natuurlijk, maar als je een dier eenmaal gewond hebt, is het je plicht het te doden. Dat is het eerste gebod van de jacht. Het is wreed om een dier te laten lijden en als het groot wild betreft, is het zelfs erg gevaarlijk. Als bijvoorbeeld een beer vergaat van de pijn, dan is hij levensgevaarlijk voor iedereen die zich in zijn buurt waagt."

„Juist," zei Chris Hanson, „en daarom moeten we van nu af aan extra-voorzichtig zijn."

Professor Stern steeg weer in het zadel en het gezelschap volgde het spoor van de beer verder de bossen in. Dikke, torenhoge pijnbomen stonden dicht opeen, zodat hun kruinen een dicht en sterk dak vormden. Slechts een beetje fijne sneeuw was erdoorheen gedrongen en lag nu op het tapijt van naalden op de grond. De paarden stapten bijna geruisloos tussen de stammen door, die tot een meter of acht boven de grond geheel kaal waren.

„Het lijkt hier wel een kathedraal," zei Sandy zachtjes tegen Jerry. De stemmen van de mannen voor hen klonken opvallend luid in de stilte van het bos.

Jerry's paard trapte op een denneappel en maakte een onverwachte beweging. Het gevolg was dat Jerry bijna uit het zadel viel.

„Kijk uit, hoor," waarschuwde Sandy. „Lukt het een beetje?"

„Het zal pas lukken als dit paard en ik aan elkaar gewend zijn. Op het ogenblik is het zo dat telkens als zijn rug omhoog komt, ik net naar beneden ga en omgekeerd."

Sandy begon te lachen. „Je bent veel te gespannen. Je moet je helemaal ontspannen en net doen of je een deel van je paard bent."

„Ja, jij hebt mooi praten," zei Jerry.

Toen ze door het bos heen waren, vonden ze het spoor van de beer terug. Het leidde omhoog langs een steile, rotsachtige helling, die schaars begroeid was met laag struikgewas. De paarden vonden weinig houvast en ze kwamen zeer langzaam vooruit.

Thorsen nam zijn geweer uit het foedraal aan zijn zadel, deed er een patroon in en legde het dwars voor zich neer. De mannen volgden zijn voorbeeld.

Professor Stern draaide zich om en lachte de jongens bemoedigend toe. „Wees maar niet bang, hoor. Er is nog niets aan de hand, we nemen alleen voorzorgsmaatregelen. Je hoort weleens dat beren na enige tijd op hun spoor terugkeren en onvoorzichtige jagers in een hinderlaag lokken."

Jerry voelde zich niet op zijn gemak en wierp een blik over zijn schouder. „Misschien was het toch niet zo'n goed idee om achteraan te gaan rijden," zei hij. Zijn paard gleed plotseling uit over een paar losse stenen en hij sloeg angstig allebei zijn armen om de hals van het dier, terwijl hij zijn gezicht in de dikke manen verborg. Toen het dier zijn evenwicht teruggevonden had, kwam hij weer overeind en zette zich schrap in het zadel. Hij streek met zijn hand langs zijn broek en zei kreunend: „Hoe kun je nu op één plaats gloeiend heet zijn, terwijl je het verder ijskoud hebt?"

Sandy had medelijden met hem. „Ik voel met je mee, ouwe jongen. Na een tijdje wordt dit soort zadels zo hard als een steen. En dit is inderdaad wel een harde manier om te leren paardrijden."

Ze reden nog een half uur door, tot ze aan een ondiep ravijn kwamen, dat dicht begroeid was met zilverkleurige berken en laag struikgewas. Thorsen hield halt en keek naar de steile, rotsachtige hellingen. De wind had de sneeuw overal weggeblazen, zodat de naakte rotsen zichtbaar waren.

„Ik zie het spoor nergens meer," zei hij. „Het is best mogelijk dat dat beest daarbeneden tussen die bomen zit."

Professor Stern knikte. „Ja, dat is inderdaad mogelijk. Maar ik heb weinig zin om er recht op af te gaan. Wat zullen we doen?"

„We moeten voorzichtig te werk gaan," zei Thorsen. „Het lijkt mij het beste dat een paar van ons om het ravijn heen rijden — dat is ongeveer een halve kilometer in noordelijke richting — en gaan kijken of het spoor aan de andere kant verder gaat. Als dat inderdaad het geval is, kunnen we veilig aannemen, dat hij ons hier beneden niet zit op te wachten. Degenen die hier achtergebleven zijn, kunnen dan dwars door het ravijn rijden."

„Waarom rijden we er niet allemaal omheen?" wilde Chris Hanson weten. „Het heeft volgens mij weinig zin dat er hier een paar van ons achterblijven."

Thorsen streek langs zijn baard. „Als de beer in het ravijn zit, kunnen we hem zo in de val lokken. Een paar jagen hem van de andere kant op, zodat hij aan deze kant onder schot komt."

„Ja, dat lijkt me een goed idee," zei professor Stern. „Wie blijven er hier?"

„Jerry en ik," stelde Sandy voor. „We zijn allebei nogal moe en op die manier kunnen we even uitrusten."

„Goed," zei de professor. „Maar zorg dat je je geweer in de aanslag hebt voor het geval de beer jullie verrast."

De drie mannen reden weg langs de rand van het ravijn en de jongens stegen van hun paarden en bonden ze vast aan een paar jonge bomen. Sandy ging op een grote steen zitten met zijn geweer op zijn knieën, maar Jerry bleef staan.

„Ik kan met geen mogelijkheid zitten," zei hij.

Weldra waren de drie mannen achter een rots uit het gezicht verdwenen. De jongens richtten hun aandacht nu op de berkebomen beneden hen.

„Denk jij dat die beer daarginds huist?" vroeg Sandy.

„Nee, volgens mij is hij kilometers uit de buurt."

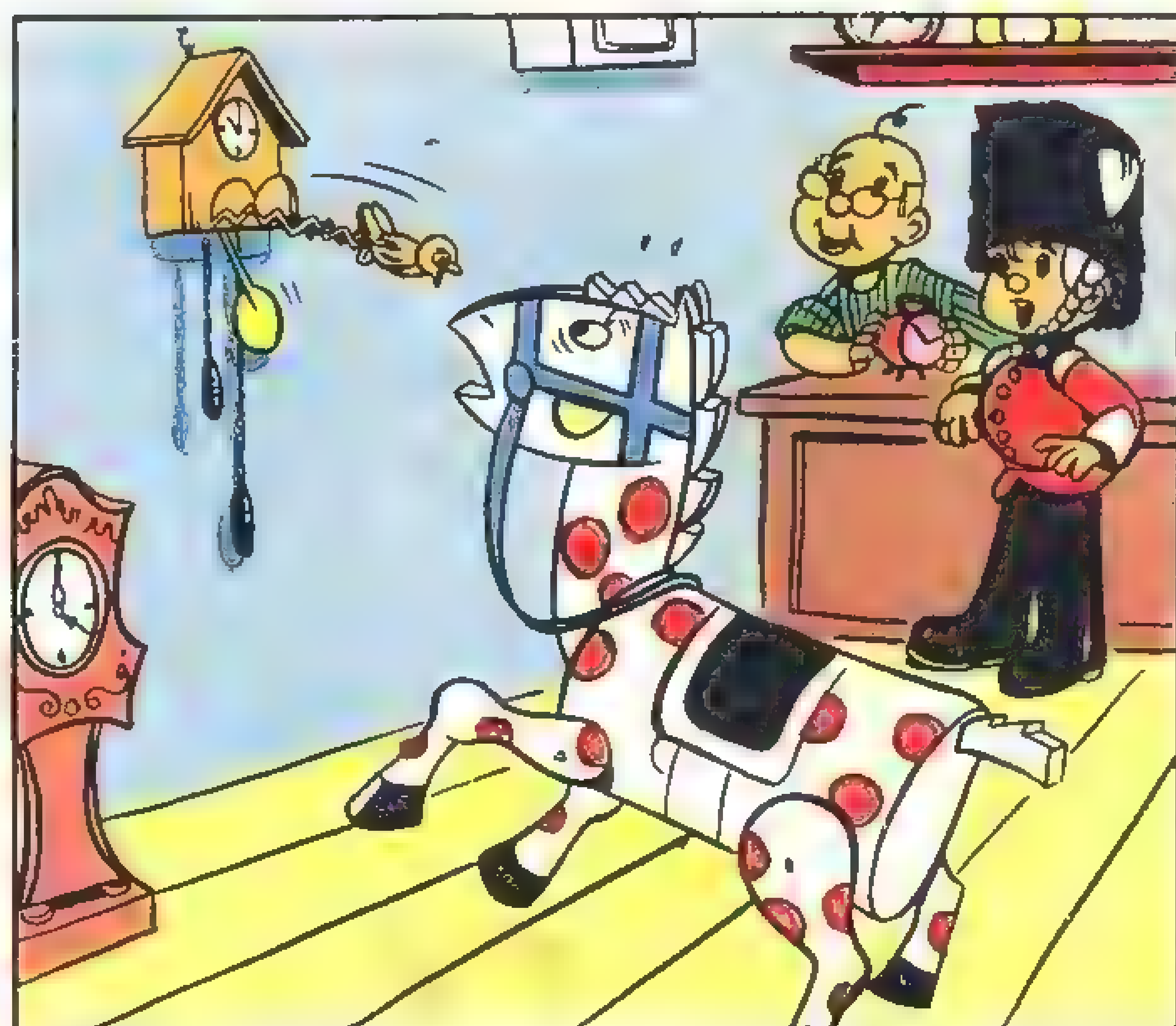
Wordt vervolgd

Het is best mogelijk dat dat beest daar beneden tussen die bomen zit.

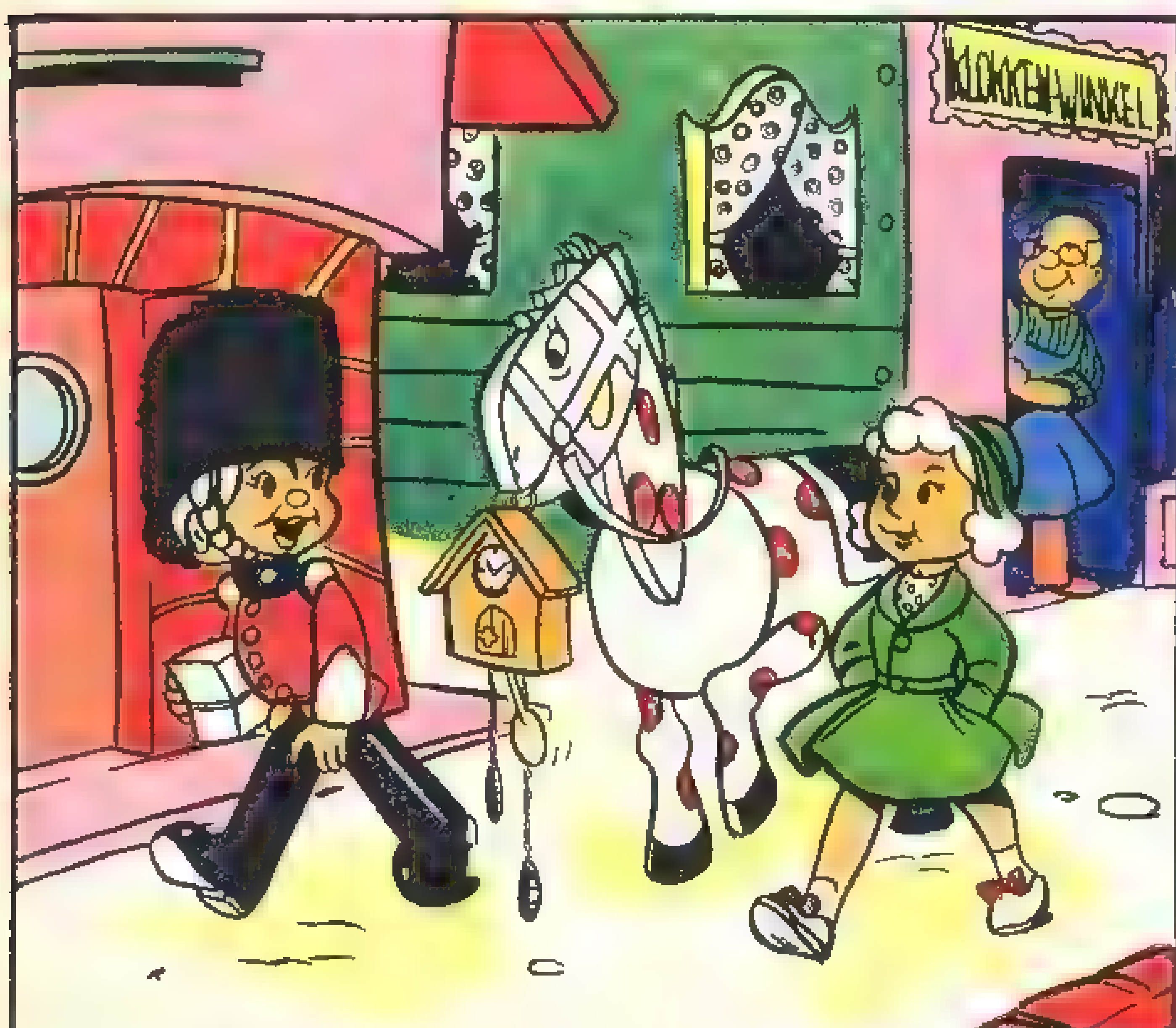
SPELEND

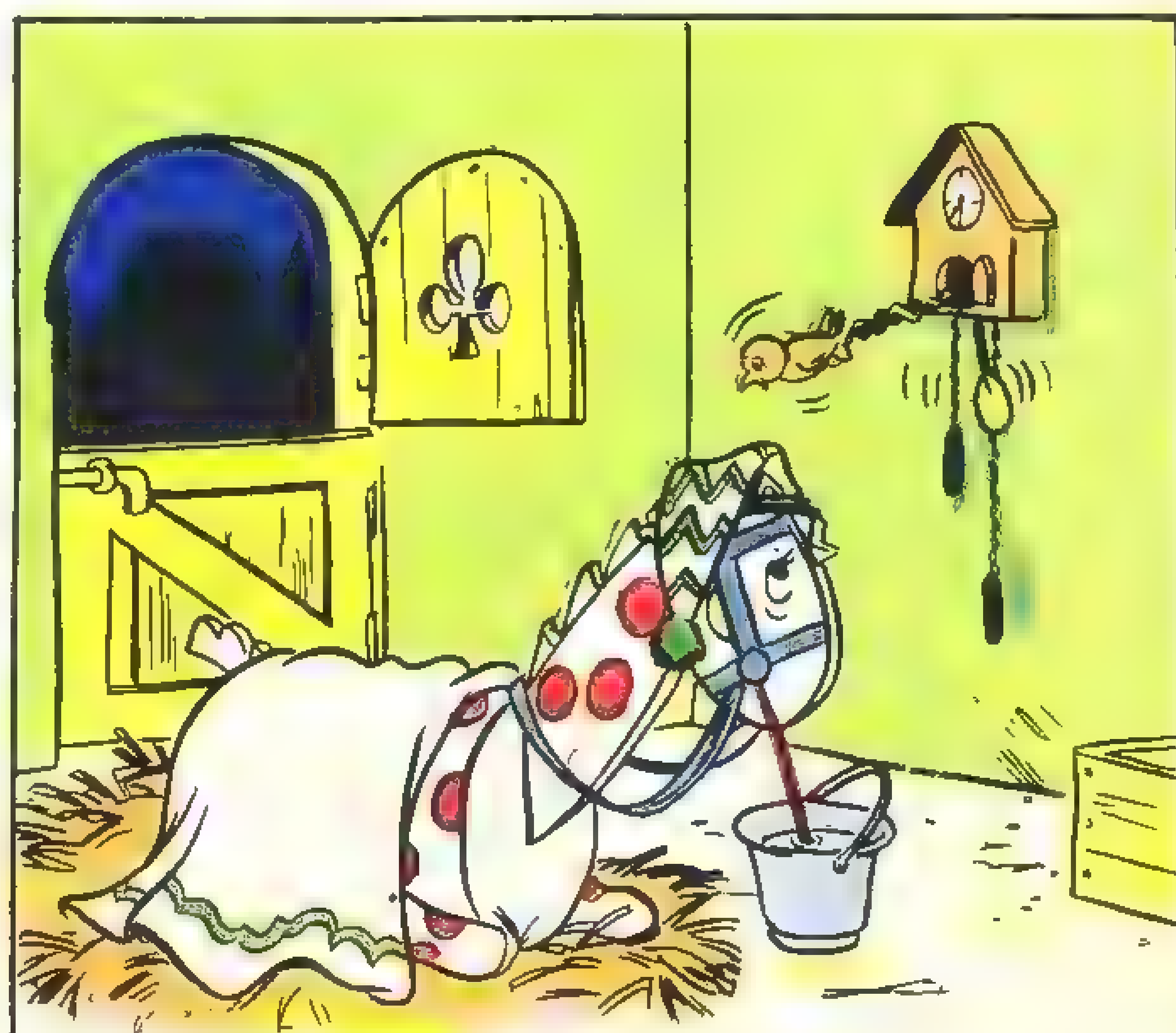

Op een dag was de wekker van Tommie stuk en samen met Dollie en Batty ging hij naar de klokkenwinkel om hem te laten repareren. Dollie was meegegaan, omdat ze zoveel van winkelen hield, en Batty keek zijn ogen uit naar al die mooie klokken, die in de etalage van de winkel stonden.

Tommie gaf de wekker aan de klokkenmaker en terwijl die hem bekeek, namen Dollie en Batty een kijkje in de winkel. Opeens zag Batty een heel mooi klokje hangen. Het was gemaakt van hout en had de vorm van een huisje. Plotseling kwam er een vogel uit te voorschijn, die „koekoek" riep.

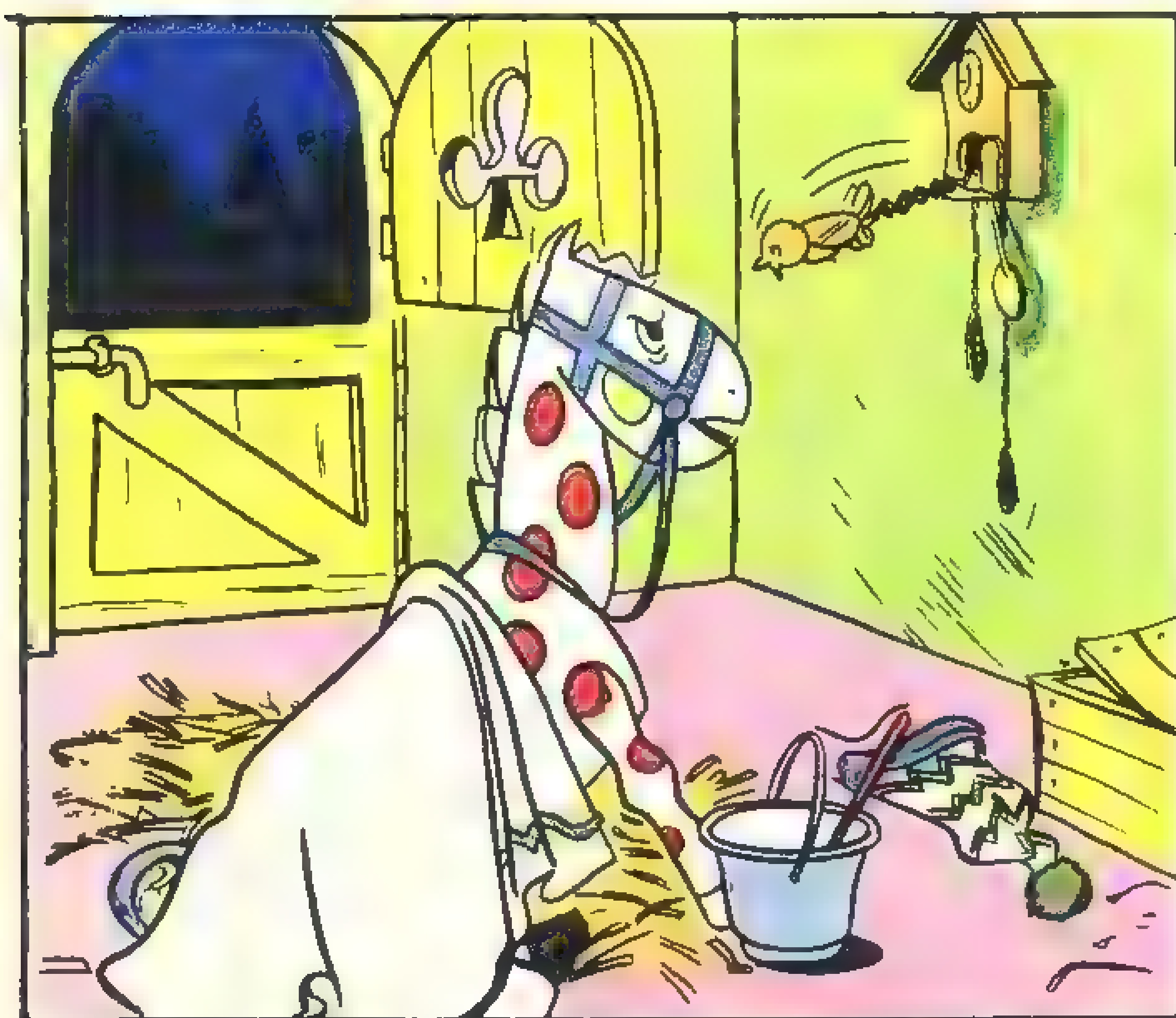

„Lieve help," zei Batty. „Wat is dat voor een raar geval?" „Dat is geen raar geval," lachte Tommie. „Dat is een koekoeksklok. Telkens als de klok slaat, komt de koekoek eventjes naar buiten." Batty wilde het klokje graag hebben en daarom kocht Tommie het voor hem. Wat was Batty blij!

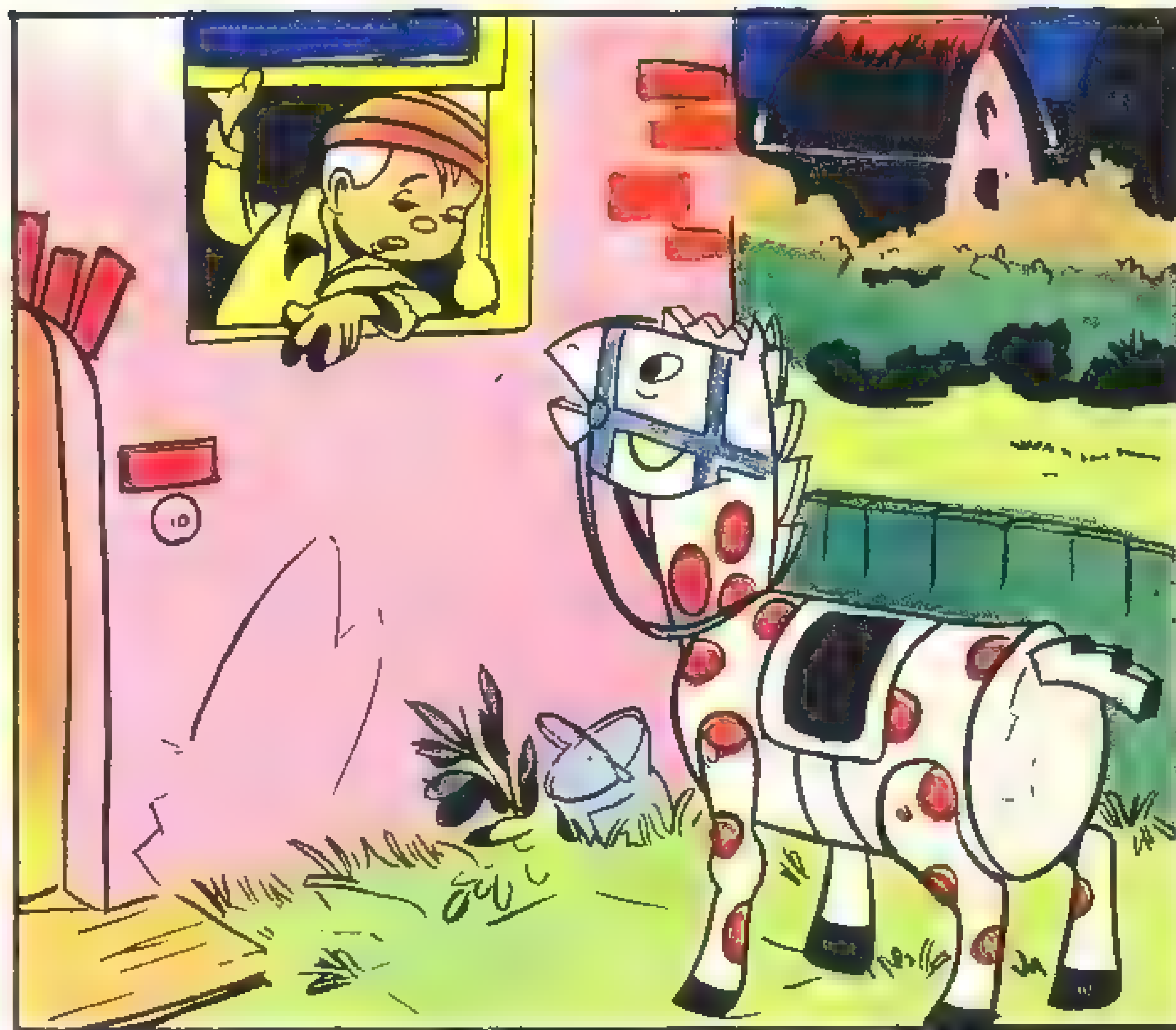
Tommie hing het op in Batty's stal en het paard kon gewoon niet wachten tot er weer een uur om was, zo graag wilde hij het kleine vogeltje uit zijn huisje zien komen. Langzamerhand werd het avond en tenslotte ging Batty slapen. „Wel te rusten, kleine koekoek," zei hij nog één keer.

SPEELGOED

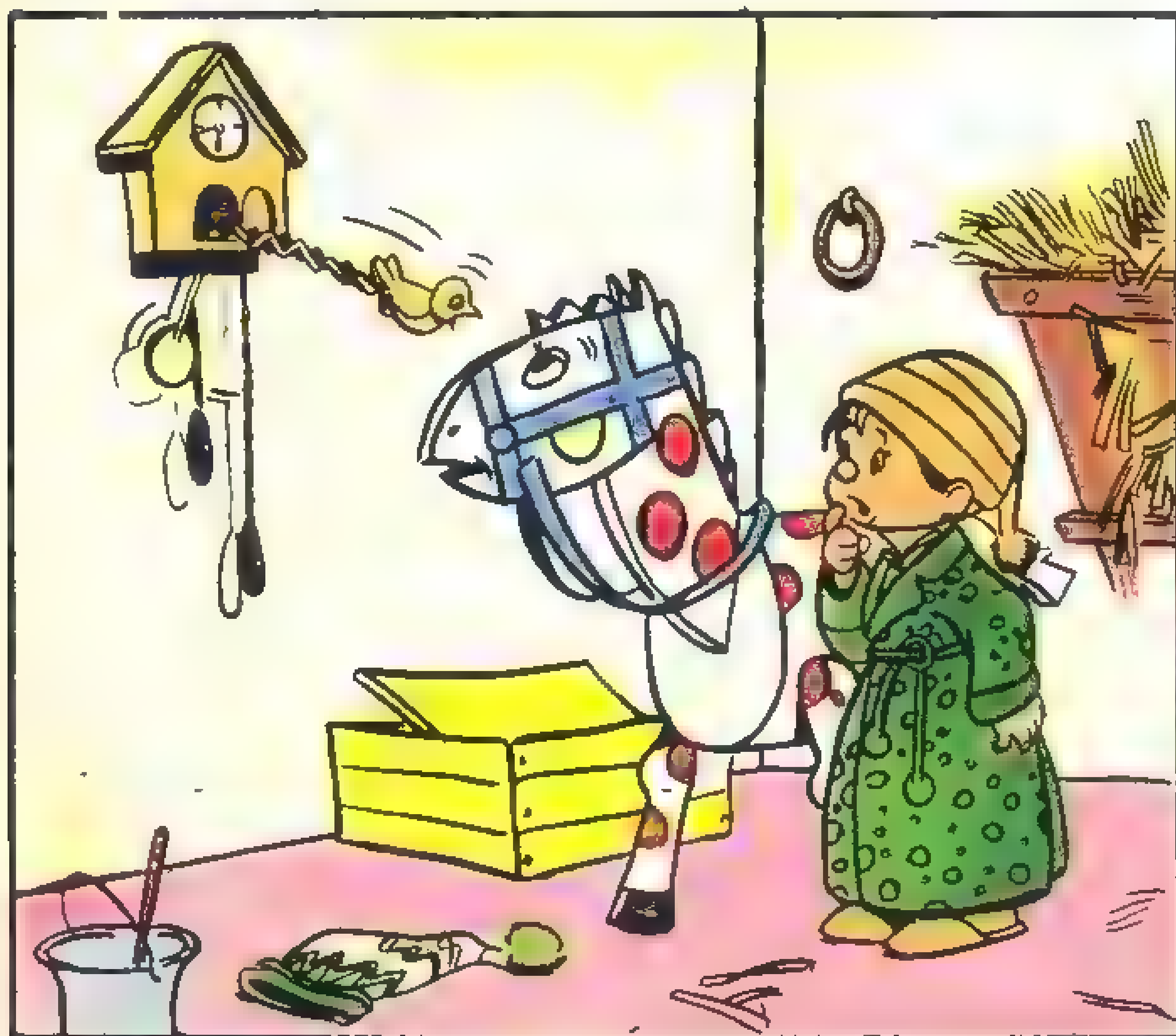

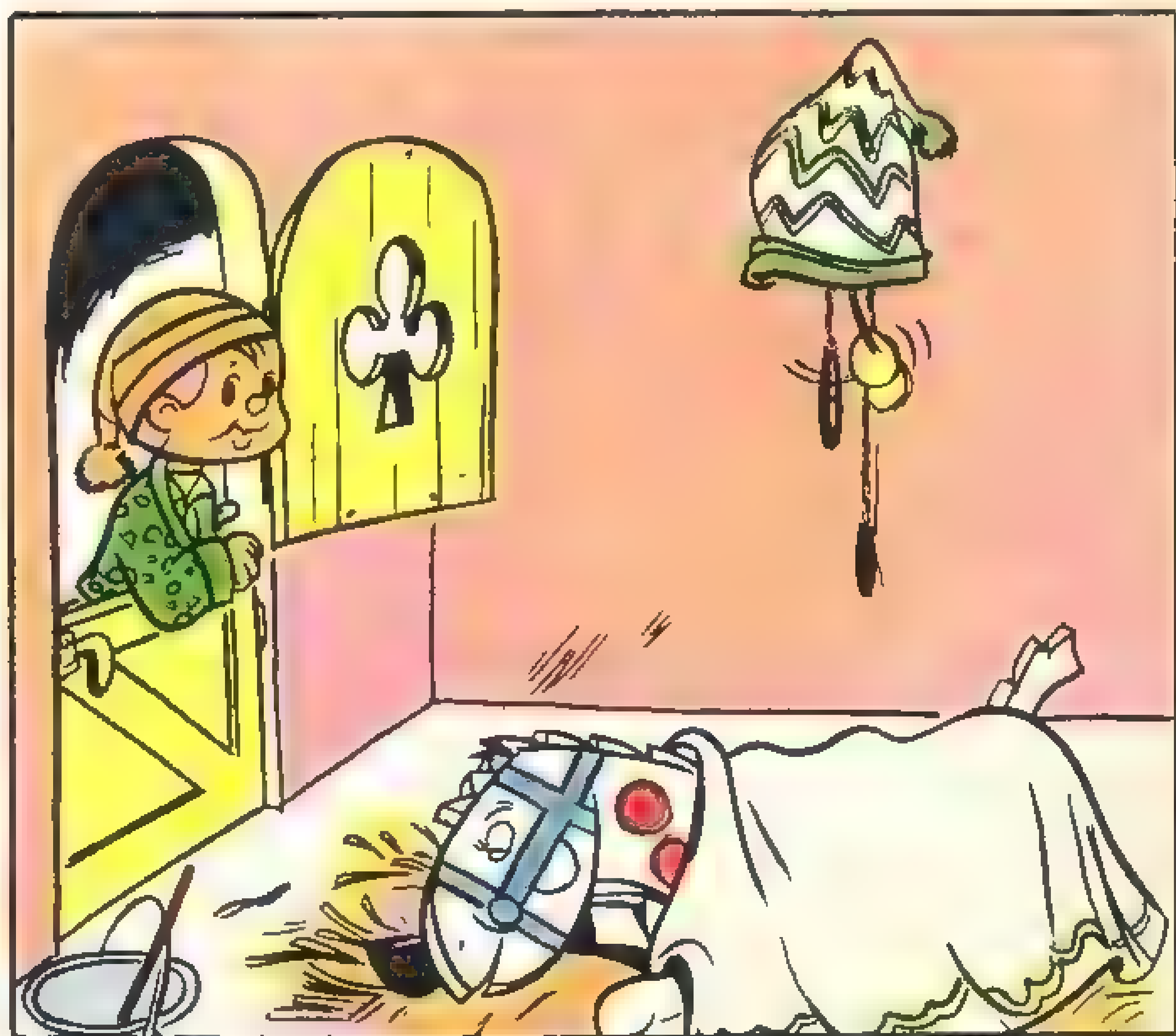
Maar de koekoek ging niet slapen, want nauwelijks was Batty onder zeil of daar kwam het vogeltje uit zijn huisje en riep: „Koekoek." Batty werd er wakker van en toen dat zo de hele nacht doorging, werd hij zelfs boos. „Zeg, wanneer laat je me nu eindelijk eens met rust?" vroeg hij.

Na deze woorden was het een hele poos stil in de stal, maar opeens verscheen de koekoek weer buiten zijn huisje en riep: „Koekoek." Nu had Batty er genoeg van. Hij stond op en liep naar het huis van Tommie. „Tommie," riep hij onder het raam, „kom eens, ik kan niet slapen!"

„Wat is er dan aan de hand?" vroeg Tommie slaperig. „Die koekoek houdt me steeds uit mijn slaap," zei Batty. „Goed, ik kom," antwoordde Tommie. Hij ging met Batty mee naar de stal, maar wist niet wat hij eraan doen moest. Hij dacht diep na en toen kreeg hij opeens een idee.

Hij pakte de slaapmuts van Batty en hing die over de koekoeksklok. Als het vogeltje nu weer „koekoek" zou roepen, zou Batty het niet horen. Op die manier kon het paard ongestoord slapen. „Dank je wel, Tommie," zei Batty. Hij geeuwde luidruchtig en ging gauw op het warme stro liggen.

Map en Moppie

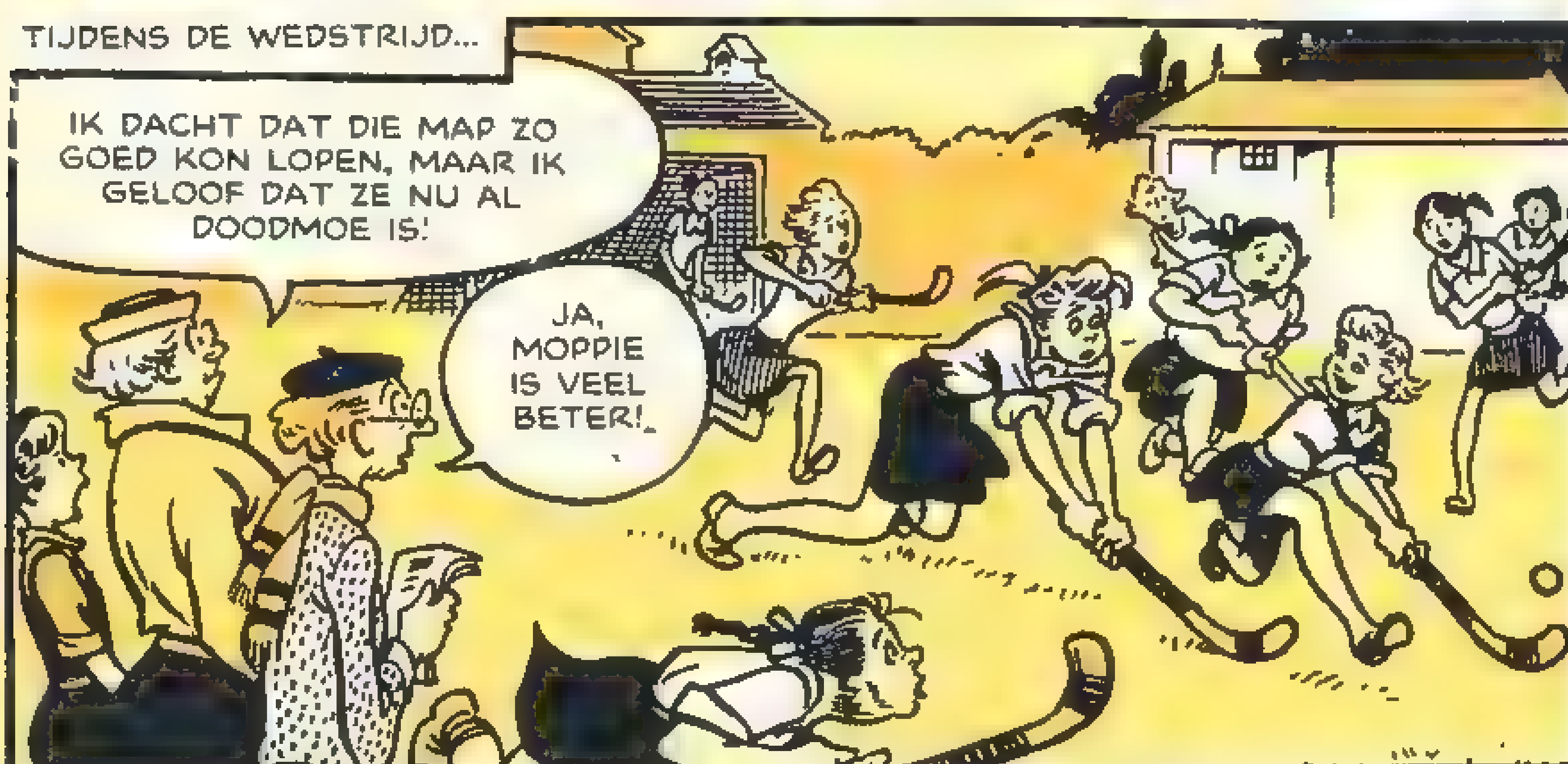

Een verre neef van de kameel

Als we spreken over lastdieren, denken we al gauw aan paarden of ezels, maar in verscheidene delen van de wereld worden ook nog andere dieren voor het vervoeren van vrachten gebruikt. In Tibet bijvoorbeeld heeft men de yak, een dier dat op een os lijkt en erg sterk is, en in het hoge noorden het rendier, dat naast trekdier ook leverancier is van voedsel, kleding enzovoort. In Afrika en Arabië gebruikt men de kameel, een dier dat zware vrachten kan torsen en over een groot uithoudingsvermogen beschikt. De bulten op zijn rug zijn opslagplaatsen van vet, waarop de kameel lange tijd kan leven, als er geen voedsel beschikbaar is. Een ver familielid van de kameel nu is de lama, die voorkomt op de hoogvlakten van Zuid-Amerika, vooral in Peru, Argentinië en Bolivia.

Deze lama's met hun lange nek en wollige vacht leven daar in grote kuddes bijeen en voeden zich met bladeren en gras. Bij naderend gevaar kunnen ze zich in een ongelooflijk snel tempo uit de voeten maken. Van nature is de lama erg schuw en het lukt bijna nooit om een exemplaar dat alleen op de pampa (de Zuidamerikaanse steppe) graast, te vangen. Wil men lama's vangen, dan zoekt men eerst een kudde op, drijft die bij elkaar, zo mogelijk binnen een omheining, en zoekt er met behulp van lasso's de dieren uit die men hebben wil. Als dit gebeurd is en er genoeg dieren zijn uitgezocht, wordt de rest van de kudde weer het vrije veld in gedreven. De gevangen dieren moeten nu eerst tam gemaakt worden en vervolgens moeten ze leren lasten te dragen, want dat is verreweg hun voornaamste taak.

Een lama went er tamelijk gauw aan als lastdier te worden gebruikt en is bij een goede behandeling gehoorzaam en gewillig. Eén ding is er echter waar hij een hartgrondige hekel aan heeft en dat is een té zware last. Zo gauw het dier merkt dat zijn last te zwaar is, blijft hij stokstijf staan waar hij staat, verroert geen poot en houdt dit net zo lang vol tot zijn baas de last lichter gemaakt heeft. De meeste Zuidamerikanen zullen dat direct doen, want zij zijn goed voor hun lama's, die vriendelijk, rustig en als lastdier onmisbaar zijn.

Maar ook nog om andere redenen wordt de lama gehouden. Hij levert namelijk ook wol, waarvan men kleding en dekens maakt, en melk. Tenslotte wordt lamavlees door de Indianen als een lekkernij beschouwd. Zo is de lama voor de bewoners van Zuid-Amerika van bijna even grote waarde als het rendier voor de Lappen.

We zeiden al dat een lama van nature schuw is. Als het even kan zal hij zijn vijanden ontlopen in plaats van zelf aan te vallen of tenminste de aanval van zijn tegenstander af te wachten. Is het dier evenwel helemaal in het nauw gedreven, dan beschikt hij nog over een vreemd, maar vaak doeltreffend wapen. Hij blijft pal voor zijn tegenstander staan en spuwt naar hem, bij voorkeur in zijn ogen.. Het vocht dat het dier hierbij als wapen gebruikt is zeer scherp en heeft een brandende uitwerking.

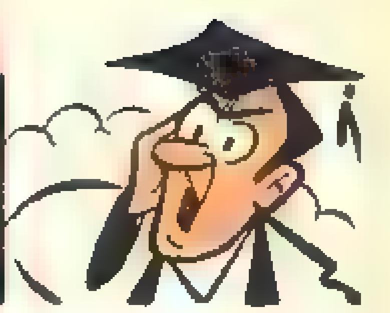
Naast de Peruviaanse lama kent men nog drie lamasoorten: de alpaca's, die een zeer fijne wol leveren, de guanaco's en de vicuna's. De laatste soort komt bijna alleen in het wild voor.

De lama is in Zuid-Amerika een bekende verschijning. Reeds de Inca's, die vele eeuwen geleden dit deel van de wereld bewoonden, gebruikten hem als lastdier in het moeilijk begaanbare en soms haast ontoegankelijke bergland van de Andes. Hun verre nazaten, de tegenwoordige bewoners van Zuid-Amerika, maken nog altijd gebruik van dit dier, dat met zijn lange nek, zijn trotse blik en zijn wollige vacht als het ware het symbool van het land is geworden.

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

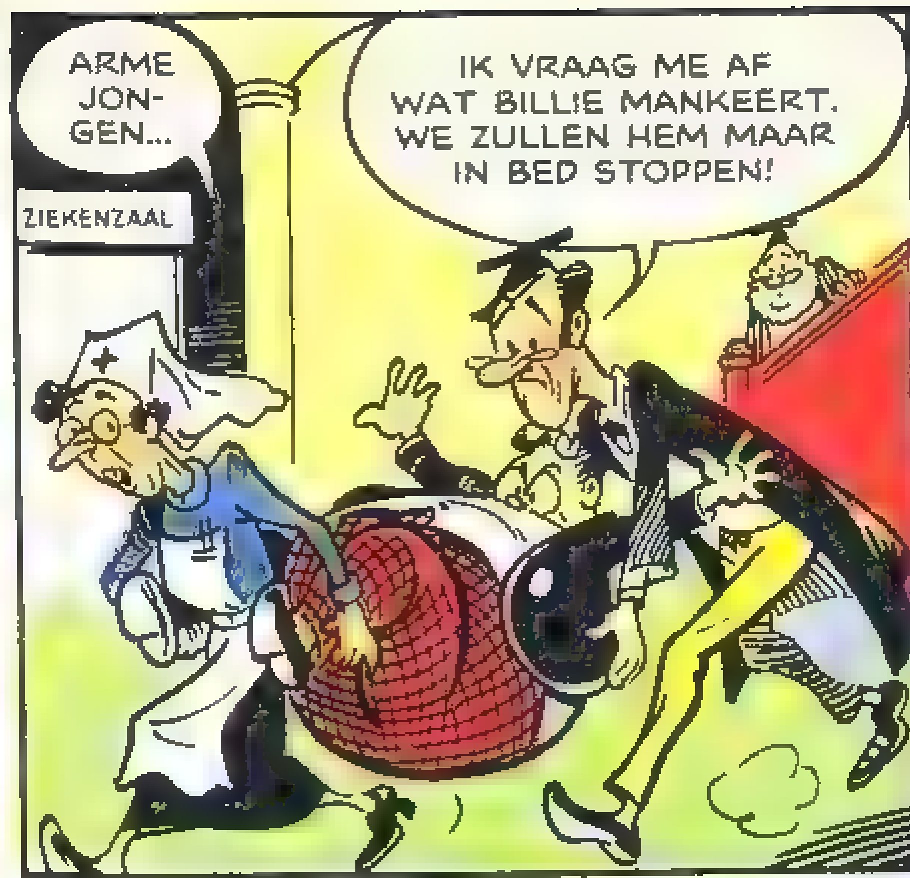

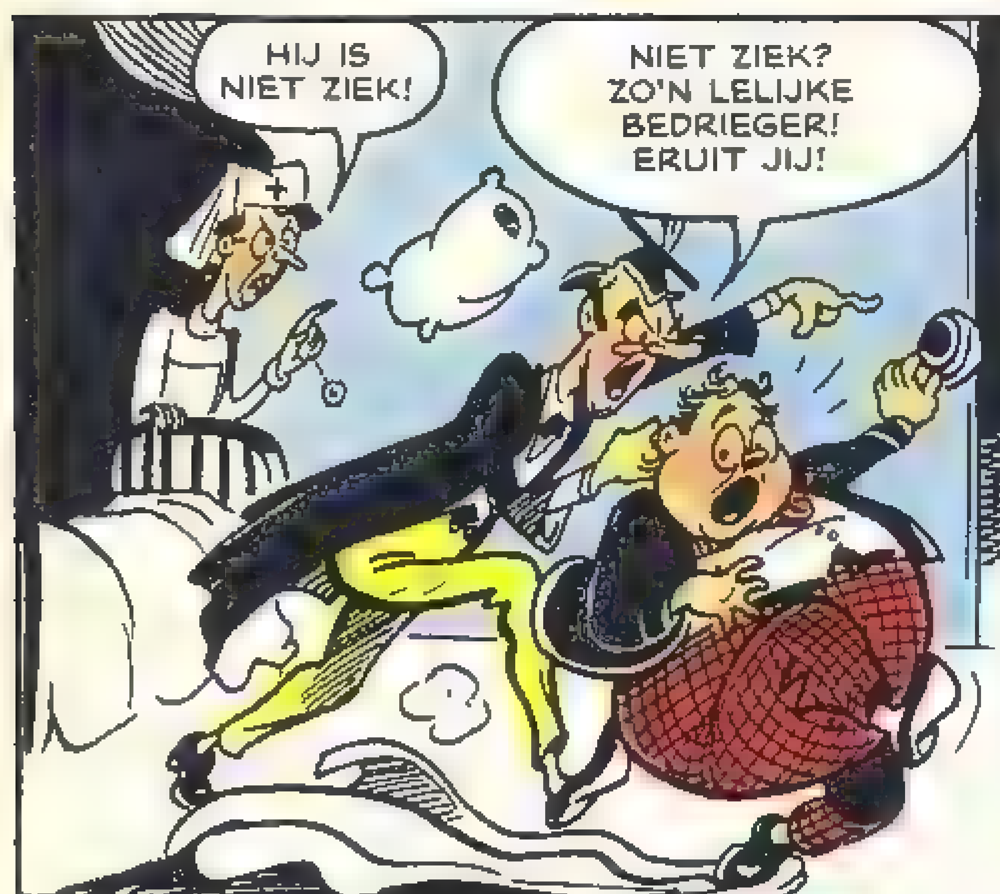

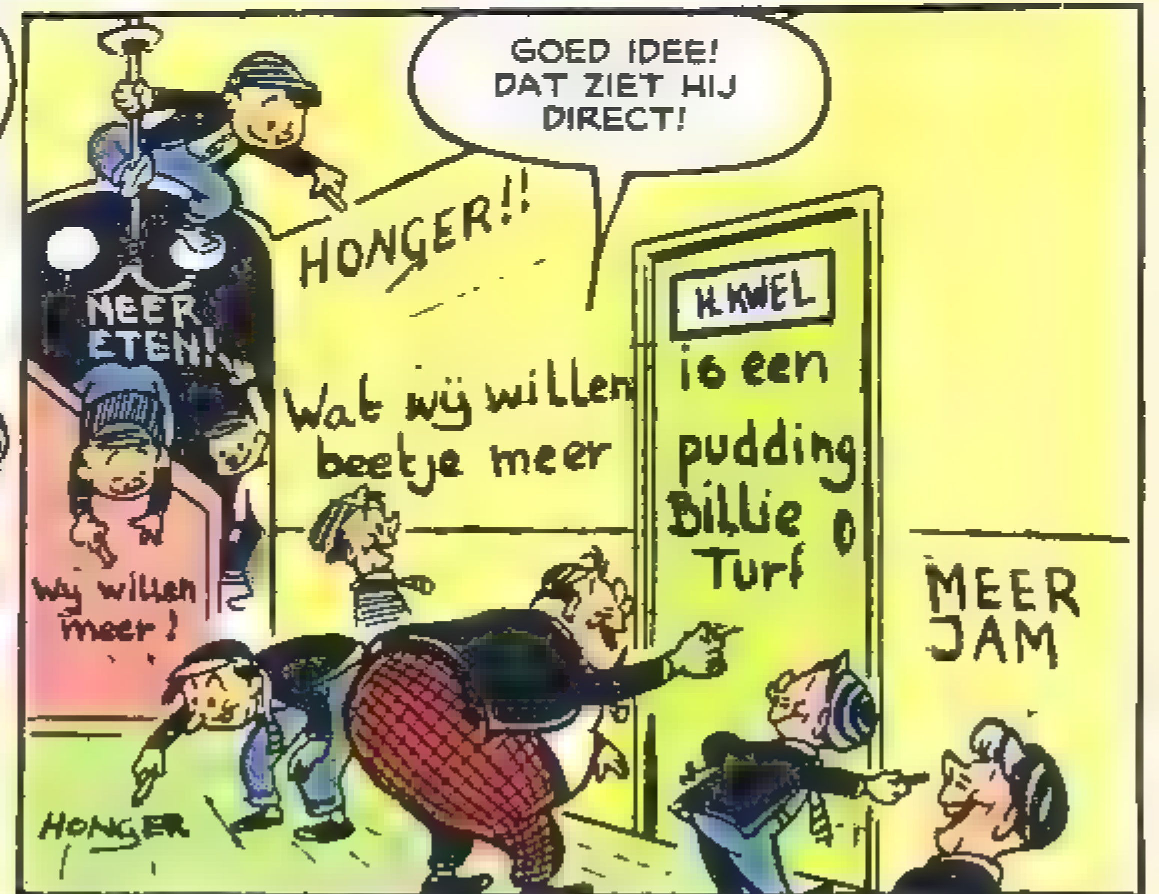

IK.. EH... IK HEB IETS...
DOKTERS-RAPPORT
ZIEKENLYST

ARME JON-GEN...
IK VRAAG ME AF WAT BILLIE MANKEERT. WE ZULLEN HEM MAAR IN BED STOPPEN!
ZIEKENZAAL

WAT SCHEELT HEM, ZUSTER? IS HET ERNSTIG?
WONDER-OLIE

HIJ IS NIET ZIEK!
NIET ZIEK? ZO'N LELIJKE BEDRIEGER! ERUIT JIJ!

HOE MOETEN WE NU ONZE KLACHT INDIENEN?
LATEN WE HET OP DE MUUR SCHRIJVEN!

GOED IDEE! DAT ZIET HIJ DIRECT!
HONGER!!
MEER ETEN!
Wat wij willen beetje meer
H. KWEL is een pudding Billie Turf
Wy willen meer!
MEER JAM
HONGER

WAT GEBEURT DAARBUITEN?
HA, HA, HA!
GOED ZO!

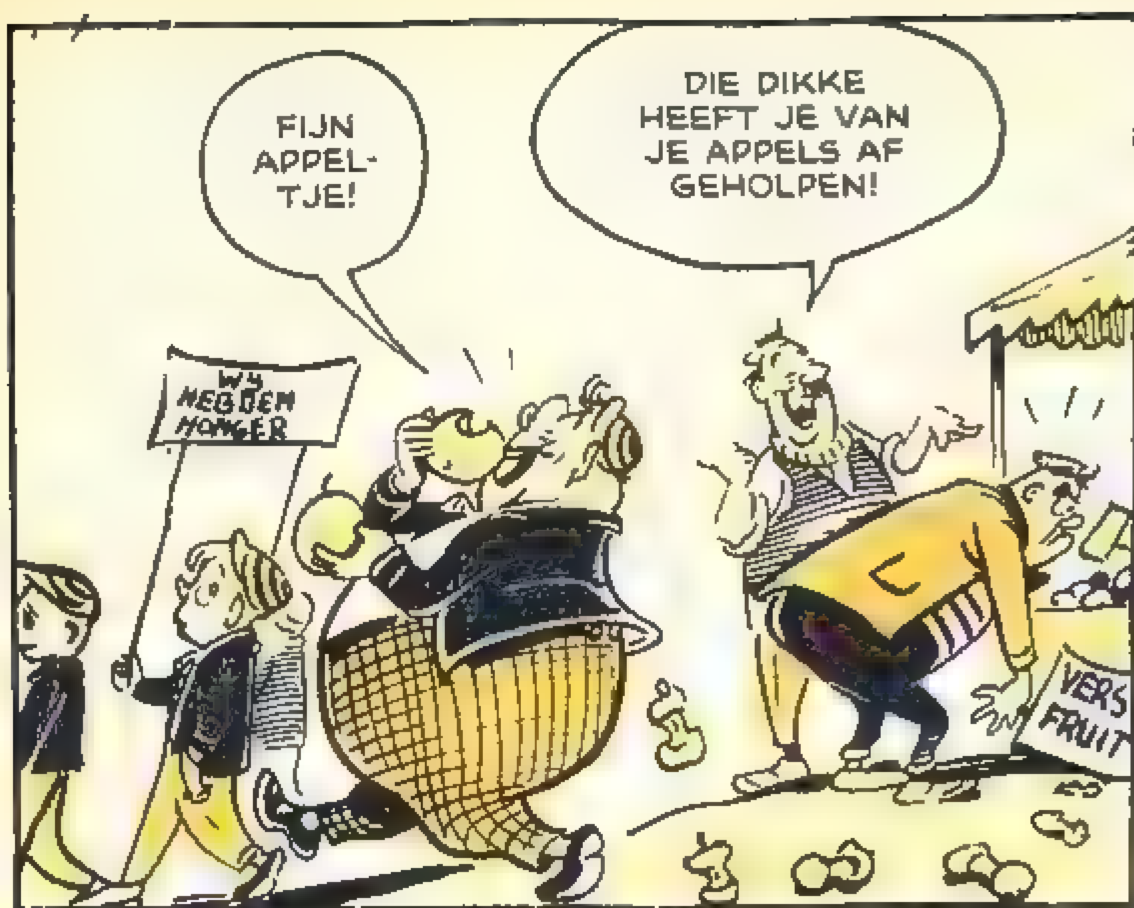
WAT ZEGGEN JULLIE VAN MIJN SCHILDERWERK?
WAT?!
H. KWEL is een pudding Billie Turf

LELIJKE VLEGEL! IK ZAL JE LEREN SCHILDEREN!
H. KWEL is een puddin Billie Turf

DAT IS HET TOPPUNT! KOM, WE GAAN EEN BETOGING HOUDEN IN HET DORP!
GOED IDEE, BILLIE!

KIJK EENS WAT DAAR AANKOMT, KLAAS!
WY HEBBEN HONGER
VERS FRUIT
KOEK

WY WILLEN MEER ETEN!
WY ZYN UITGEHONGERD!
WY HEBBEN HONGER
VERS FRUIT

FIJN APPEL-TJE!
DIE DIKKE HEEFT JE VAN JE APPELS AF GEHOLPEN!
WY HEBBEN HONGER
VERS FRUIT

HEB MEDELIJDEN! IK STERF VAN DE HONGER!
TOMATEN
WY HEBBEN HONGER
HA, HA, WAT EEN GRAPJAS!

DE MENSEN GELOVEN ONS NIET, OMDAT JIJ ZO DIK BENT, BILLIE!
DIK?! BEN IK DIK?

VERFHANDEL BUSJES
JA, DAT BEN JE, MAAR MET DEZE GESCHILDERDE RIBBEN ZIE JE HET NIET ZO ERG!

KOM LUI, WE LATEN ONZE KLACHT IN DE KRANT ZETTEN! DAT ZAL VAST WEL HELPEN!
WY HEBBEN HONGER
HET DORPSBLAD
KANTOOR

EEN GROEP JONGENS WIL U SPREKEN.
STUUR ZE MAAR WEG! IK GA EERST EENS RUSTIG ETEN!

DENK EROM DAT JE NET DOET OF JE STERFT VAN DE HONGER, HOOR!
REDACTIE

HA! ETEN! HOERA!!
MIJN BOTER-HAMMEN!

WE KRIJGEN OP SCHOOL NIET GENOEG TE ETEN! KIJK MAAR, JE KUNT MIJN RIBBEN ZIEN!

VLEGEL, JE HEBT MIJN OVERHEMD BEDORVEN! ERUIT!

MISSCHIEN ZIT ER EEN VERHAAL IN!
GOED, GA DE LERAAR VAN DIE JON-GENS MAAR INTERVIEWEN!
DIT NEEM IK NIET!

AAN DE KANT, JON-GENS!
WEGPIRAAT! KUN JE NIET UITKIJKEN?
WY HEBBEN HONGER
TOET

IS HET WAAR DAT UW LEER-LINGEN HONGER LIJDEN?
ONZIN! KOM MAAR MEE NAAR DE KEUKEN, DAN KUNT U ZELF HET ETEN ZIEN!
KEUKEN

Uit de jeugd van de vork

Rond het jaar 1550 was de vork in onze streken nog totaal onbekend. In Frankrijk was er van dit handige instrument voor het eerst sprake omstreeks 1580, toen een paar edellieden hem demonstreerden aan het hof van koning Hendrik III. Engeland maakte er enige tijd later kennis mee door toedoen van een zekere Thomas Coryate. Deze man ondernam in 1608 een reis door Italië, waarover hij nauwkeurig aantekeningen maakte in zijn dagboek. Op een van de bladzijden van dit dagboek komt de volgende notitie voor: „Als de Italianen eten, gebruiken ze een kleine hooivork, die van ijzer of staal of zelfs van zilver is gemaakt. Men vindt het hier onbeschaafd als iemand met de vingers eet."

Het gebruik van de vork heeft op Thomas Coryate waarschijnlijk een grote indruk gemaakt, want voor hij naar zijn vaderland terugkeerde, kocht hij een aantal van deze „kleine hooivorken" om ze als reisherinnering aan zijn kennissen thuis te laten zien. De vork uit die tijd leek weinig op het exemplaar dat wij gebruiken. Zij had maar twee tanden en een heel dunne handgreep, die uitliep in een knop. De handgreep was daarbij niet veel langer dan de tanden.

Na zijn terugkomst in Engeland nodigde Thomas Coryate vrienden en bekenden uit voor een maaltijd bij hem thuis. Toen het vlees werd opgediend, nam hij zijn vork en begon te eten volgens de Italiaanse gewoonte. Aller ogen waren op hem gericht en iedereen wilde natuurlijk het nieuwe eetapparaat bekijken. De vork ging tijdens het diner van hand tot hand; de dames in het gezelschap waren enthousiast over de sierlijke en rijk bewerkte handgreep, de heren uitten hun bewondering voor de uitvinding van de Italianen, maar vonden dat de vork het eten toch eigenlijk niet vergemakkelijkte. Het leek hun erg moeilijk het ding op de juiste manier te hanteren.

Coryate liet hun het gebruik duidelijk zien. Hij toonde hoe men de vork in de hand moest houden en hoe het voedsel ermee naar de mond gebracht diende te worden. Als grootste voordeel van de nieuwe uitvinding vond hij het feit dat de handen tijdens het eten schoon bleven, maar daarin waren de gasten het niet helemaal met hem eens. Dat hun vingers bij het eten vuil werden vonden ze heel gewoon en ze zeiden: „Tenslotte heeft een mens tien vingers. Wat zou je ermee moeten doen als je er niet eens mee mag eten?"

Het duurde nog wel vijftig jaar voor de bezwaren tegen de vork in Engeland waren opgeheven en Thomas Coryate heeft niet meer mogen beleven dat zijn voorbeeld overal nagevolgd werd.

Ontvoerd!...

door Dorothy Clewes

9

KORTE INHOUD: *Eileen Hadley, dochter van een Londens politie-inspecteur, logeert bij haar oom Karel van der Meersch in Gent en krijgt van hem pianoles. Haar broers, John en Tom, mogen ook een weekje in Gent logeren. Zij reizen in de auto van meneer Brant, een Belgische professor. Deze rijdt via Dover-Calais. In Dover zien de jongens een grote, groene auto, een Rondella. In een krant lezen zij iets over een zekere ingenieur Paulsen, die een zoon heeft, die sprekend lijkt op Tom. Ze horen dat deze jongen, Siegfried Paulsen, ontvoerd is. Kort daarop ontvoeren de inzittenden van de Rondella Tom Hadley. De politie en Interpol worden ingeschakeld. Enige tijd later wordt de Rondella onbeheerd aangetroffen. Uit een aanwijzing in een krantje, dat van Tom geweest is, maakt meneer Brant op dat hij naar Gent is gebracht. Op het politiebureau daar ontmoeten ze inspecteur Hadley en later ingenieur Paulsen. Het spoor van de ontvoerders leidt in de richting van Aalst. Meneer Hadley en John nemen hun intrek in een dorpscafé halverwege deze plaats. De volgende dag gaat Johns vader terug naar Gent; John blijft in het café achter.*

HOOFDSTUK XIII

Het wàs Snuffel! John wist het zeker!

Toen zijn vader en de politieman op de fiets om de hoek van het pleintje verdwenen waren, ging John weer naar binnen. Hij voelde zich erg ongelukkig en eenzaam. Nu bleef hij hier alleen werkloos achter met niets dan vreemde mensen om zich heen. Met de handen diep in de zakken van zijn broek liep hij door de gelagkamer naar een aangrenzend vertrek, waar hij nog niet eerder geweest was. Daar stond een troepje mannen. Ze dronken en praatten druk met elkaar, blijkbaar over zaken. John kon hun gesprek niet volgen. De mannen zagen er vermoeid en verlopen uit.

Uit verveling begon John wat rond te kijken en tenslotte bleef zijn aandacht gericht op de grote reclameplaten die tegen de muur gespijkerd zaten. Het waren de kleurige reclameplaten van een reizend circus. Er stonden leeuwen en olifanten op, acrobaten die door de lucht zweefden, meisjes te paard en clowns met rode neuzen.

Opeens hoorde John een stem vlak achter zich, die zei: ,,Leuk, hè?"

Plotseling drong het tot hem door dat iemand hem in het Engels had aangesproken en toen hij verbaasd omkeek, zag hij het meisje voor zich staan dat daarstraks het ontbijt boven gebracht had.

,,Spreek je Engels?" vroeg John.

,,Een beetje. Ik heet Gerda."

,,Waar heb je Engels geleerd?" wilde John weten.

,,Van vreemdelingen. Er komen hier dikwijls vreemdelingen. Engelsen. . . en Duitsers ook. En Amerikanen."

John keek weer naar de aanplakbiljetten. ,,Een circus. Fijn, vind je niet?"

Gerda knikte. ,,Ja," zei ze. ,,Dit circus komt ieder jaar."

,,Hier?" vroeg John en hij keek erg verwonderd, want hij kon zich niet voorstellen dat er hier, in dit kleine nest, ooit een circus zou komen.

,,Nee, natuurlijk niet." Ze lachte.

„In Gent?"

Ze trok John mee naar een landkaart, die aan de muur geprikt zat.

„Daar." En ze hief drie vingers op. „Drie kilometer hiervandaan. Het circus staat buiten de stad."

„Ga je ernaartoe?" vroeg John.

Ze keek naar de platen en knikte.

„Ga je er elk jaar naar toe?"

„Ik wel. Fijn," zei ze.

John wist niet, wat hij haar nog kon vragen en toch wilde hij het gesprek gaande houden. Terwijl hij naar woorden stond te zoeken, raakte ze opeens zijn arm aan en wees door de deur naar de aangrenzende gelagkamer.

„Die is ook van het circus," zei ze, „hij komt hier ieder jaar. Hij is een clown."

John keek naar de man, die zo juist was binnengekomen en... verslikte zich bijna van schrik! Het was Snuffel! Gerda keek John verwonderd aan, zich afvragend, waarom hij opeens van kleur verschoot en vuurrood werd.

„Ken je hem?" vroeg ze.

John was zo opgewonden, dat hij nauwelijks uit zijn woorden kon komen. „Ik... ik geloof het wel..." zei John, „ik denk dat ik toch maar eens naar dat circus ga." Allerlei gedachten schoten er door zijn hoofd. Jammer dat zijn vader niet hier was. Die zat nu misschien al kilometers hier vandaan, misschien al wel in Gent. Het politiebureau opbellen? Dat leek hem ook niet goed. De kerel mocht eens argwaan krijgen.

Gerda trok John weer aan zijn mouw. „Zal ik hem roepen?"

„Nee, nee, alsjeblieft niet," zei John hees, terwijl hij Gerda met zich meetrok naar een plek waar Snuffel hen niet kon zien.

Moest hij Gerda alles uitleggen? Moest hij haar vertellen wat er aan de hand was? Hij wilde haar niet te veel vertellen, maar toch zoveel, dat ze bereid zou zijn met hem mee naar het circus te gaan.

„Kun je op het ogenblik weg?" vroeg hij. John had zijn besluit genomen. Wachten tot zijn vader terug was, betekende dat er veel kostbare tijd verloren zou gaan. Als Snuffel hier was, moest Tom ook ergens in de buurt zijn. En als Snuffel een clown van het circus was, dán... In ieder geval, vono John, moest er iets gebeuren.

Gerda zei dat ze op het ogenblik onmogelijk weg kon.

„Goed, vertel me dan maar hoe ik er kan komen."

Gerda nam John mee de gang door, naar buiten, en vertelde hem, dat hij bij de splitsing van de weg rechts moest aanhouden. Dan zou hij vanzelf de plek bereiken waar het circus stond.

„Maar het is een heel eind," zei ze. „Kun je fietsen?"

Toen John bevestigend antwoordde, haalde het meisje haar fiets te voorschijn.

Het circus was verder dan John verwacht had, maar toen hij de wegsplitsing bereikt had, kon hij de tent al in de verte zien staan. Het scheen een groot circus te zijn. John stapte af, zette de fiets tussen een paar struiken en volgde het pad, dat er rechtstreeks naar toe leidde.

Bij het circus hoorde ook een grote kermis en die was in volle gang. Grappig, dat ze hier dezelfde vermakelijkheden kenden als in Engeland: kramen met oliebollen, draaimolens, schiettenten, een tent met een vuurvreter, een degenslikker en zo meer.

John baande zich een weg door de opeengepakte menigte, sloop om de tenten heen, probeerde tussen het linnen door naar binnen te kijken. Hij zag echter niemand die op Tom leek. Niet dat hij erop rekende dat Tom hier vrij zou rondlopen, maar hij hoopte dat hij iets verdachts zou opmerken. Gerda had gezegd, dat Snuffel een clown van het circus was, en John besloot eerst daar eens te gaan kijken.

De ingang van de grote tent was met zeildoek afgesloten. Er was dus blijkbaar geen voorstelling. Maar dat kon John niet weerhouden. Hij was zó gespannen, dat hij zonder er verder over na te denken het zeil opzij trok en naar binnen ging.

Toen John aan het schemerduister binnen gewend was, zag hij dat enkele artiesten aan het repeteren waren. In het midden van de piste stond een meisje, dat een wit paard met zich meevoerde. Het paard wilde niet en probeerde zich steeds los te rukken. Opzij zat een ander meisje op een rammelkast van een piano te spelen. John kreeg de indruk dat het erom te doen was het paard aan de muziek te doen wennen. Hij ging naar het meisje aan de piano toe en wilde haar een uitleg voor zijn verschijning geven. Dat was echter niet nodig. Zij wenkte en knikte hem toe. Ze scheen hem voor een van de knechtjes van het circus te houden.

John stond naast de piano en terwijl het meisje doorging met spelen, zei ze: „Ze is erg knap in het paarden dresseren. Hoe eerder het paard met haar vertrouwd raakte des te beter." Tot grote verwondering van John sprak ze Engels.

„U spreekt Engels?" vroeg hij verbaasd.

„Tegen jou wel," antwoordde ze. „Jij

Daar stond een groepje mannen. Ze dronken en praatten druk met elkaar, blijkbaar over zaken.

bent toch een Engelse jongen? Of niet soms?"

Ze had een eigenaardige uitspraak en soms haalde zij allerlei talen door elkaar en gebruikte zij Franse, Duitse en zelfs Hongaarse woorden.

John knikte.

„En jij bent een nieuweling," hernam het meisje. „Ik heb je tenminste tot nu toe nog niet gezien."

John aarzelde. Moest hij het meisje de waarheid vertellen? Toen besloot hij het niet te doen. Ze zag er wel aardig en vriendelijk en betrouwbaar uit, maar je kon niet weten aan welke kant ze stond. Trouwens, ze scheen geen antwoord te verwachten, want toen John niets zei, drong ze niet verder aan. John bleef nog wat rondhangen en slenterde ongemerkt naar een soort poort die toegang gaf tot de stallen. Het was de grote poort, waardoor ook de artiesten kwamen, als ze tijdens de voorstelling de piste betraden. Gebrul en gegrom maakte het John duidelijk, dat ergens vlakbij de hokken van de leeuwen en de tijgers waren. Het was er erg druk en niemand lette op de slenterende jongen. Een troepje jongens, ongeveer even oud als John, was met balen hooi en emmers water aan het sjouwen. Tussen twee kooien in stond een stapel emmers. John nam een van die emmers. Het was de beste vermomming die hij zich

De man dacht natuurlijk dat John een van de circusjongens was.

denken kon. Opeens voelde hij een por in zijn rug en een mannenstem snauwde hem iets toe, dat hij niet verstond, maar dat allesbehalve vriendelijk bedoeld scheen. Hij keek om en zag een man met een dik rood gezicht voor zich staan, die naar de lege emmer wees. De man dacht natuurlijk dat John een van de circusjongens was, die probeerde de lijn te trekken. John vulde zijn emmer half met water en ging daarna weer op verkenning uit. Er waren allerlei soorten dieren: leeuwen, tijgers, zebra's, shetlandpony's en zeeleeuwen. Het leek wel of hij zich in een dierentuin bevond. Zo bereikte John een open gedeelte, waarachter een klein dorp van woonwagens lag. Het waren grote en kleine wagens, oude kermiskasten en moderne caravans, sommige gemotoriseerd, andere niet. Vrouwen waren bezig de was te drogen te hangen aan lijnen, die tussen de wagens gespannen waren. Kinderen speelden in de schaduw. Hier en daar liep een pony te grazen. Er stonden ook verschillende auto's, maar er was er geen eentje bij, die ook maar in de verste verte op de Rondella leek die John zocht. John slenterde verder en als hij iets groens ontwaarde, stevende hij erop af, in de hoop dat het de Rondella zou zijn. Tenslotte wist hij zeker dat de Rondella niet in het kamp stond. Hieruit maakte hij de gevolgtrekking dat de auto het eigendom van Carlos was en niet van Snuffel. Wie weet waar Carlos en de Rondella nú waren. Misschien wel in een heel ander land. En dan zou Tom hier ook niet zijn, hoewel... waar kon je iemand beter verstoppen dan in de drukte van zo'n circus? John besloot het zoeken nog even voort te zetten.

Hij kreeg er spijt van dat hij Snuffel uit het oog had verloren. Hij had hem beter in de gaten kunnen houden. Wie weet zou de clown hem rechtstreeks naar de plaats gebracht hebben waar Tom zich bevond. Hij besloot naar de ingang te gaan, waardoor hij was binnengekomen en daar te wachten. Er heerste nog steeds dezelfde drukte. John liep dwars door de piste heen. Het meisje zat nog aan de piano, maar het andere meisje stond nu boven op de rug van het paard. Ze scheen zich helemaal op haar gemak te voelen. Hij bleef staan kijken tot ze tweemaal de piste rondgereden was, daarna wendde hij zich om teneinde zich naar de uitgang te begeven. Plotseling echter hoorde hij een luide kreet en nog een, gevolgd door een vals akkoord op de piano. Toen hij omkeek, zag hij de beide meisjes op de met zaagsel bestrooide vloer liggen, terwijl het paard in de richting van de stallen draafde. Voor John hen bereikt had, was heel de piste al vol mensen, die overal vandaan kwamen.

Het meisje dat het paard bereden had, was al overeind gekrabbeld en rende het dier achterna. Het andere meisje echter hief met een pijnlijk gezicht haar rechterhand op. Of beter gezegd: ze probeerde hem op te heffen.

„U hebt uw pols verstuikt," zei John tegen haar.

Een forse man, die het meisje bij de arm genomen had, streek met zijn vinger over de pols heen en mompelde: „En flink ook. Hoe komt dat?"

„Dat kun je beter aan het paard vragen," zei ze. „Een minuut geleden stond Leda nog op zijn rug en boem... daar springt hij boven op de piano."

Iemand zette het bankje voor de piano recht. Het meisje ging weer zitten en keek John daarna met een soort grijnslach aan. „Het ziet ernaar uit," zei ze, „dat ik mijn baantje kwijt ben."

De grote man stond te bulderen in een taal die John niet verstond. Hij had zich tot de omstanders gewend, maar ze schudden allen van nee.

„En jij?" vroeg het meisje, terwijl ze zich tot John richtte, „kun jij op deze oude rammelkast spelen?"

John zei eerst nee, maar onmiddellijk daarop schoot hem iets te binnen. „Nee," zei hij zacht, „maar mijn zuster wel. Die zou ik kunnen halen."

John herinnerde zich wat Eileen tegen hem gezegd had. Als ik iets voor je doen kan, dat jij niet kunt, dan moet je me roepen. Dit was een prachtige gelegenheid; ze kon Snuffel bespieden zonder argwaan te wekken. En als Tom in de buurt was, kreeg ze hem misschien wel te zien.

„Waar is je zuster?" vroeg de grote man.

„We wonen hier niet ver vandaan," vertelde John. „Als ik haar een seintje geef kan ze vanavond hier zijn."

Het koude zweet brak John uit, want hij begreep dat hij een gevaarlijk spelletje begon te spelen. Maar het was nu al te laat om terug te trekken.

„Zorg dat ze vanavond om zes uur hier is," zei de man. „Over een dag of twee, drie weet ik er wel wat op." En met zijn dikke vinger op de piano wijzend vervolgde hij: „Zolang kan je zuster hier spelen." En tot het meisje aan de piano zei hij: „Kom mee, we gaan naar dokter Kruyse. Hij zal dat zaakje wel weer netjes in orde maken."

Het meisje zat nog aan de piano, maar het andere meisje stond nu boven op de rug van het paard.

„Hoe heet je?" vroeg het meisje.

„John."

Ze bleef John een poosje vol aandacht aanstaren en zei toen: „Ik heb je hier nooit eerder gezien. En je ziet er uit. . . ik weet niet. . . net of je niet bij het circus hoort. Wat voer je hier eigenlijk uit?"

„Staljongen," zei John, „en verder manusje-van-alles."

Het meisje scheen dit nogal vreemd te vinden. „Hou je de zaak niet voor de gek met je zuster?"

„Nee," zei John. „Ze is alleen verder weg dan ik zo juist zei. Ze is op het ogenblik in Gent. Ik zal haar moeten opbellen, anders is er veel kans, dat ze hier niet op tijd zal zijn."

„In Gent? En denk je dat ze zonder meer komen zal, als jij het vraagt?"

„Ze komt graag. Ze zocht juist een smoesje om hier naar het circus toe te komen."

„Heb je nog meer familie in Gent?"

„Mijn vader," zei John.

„Zal je vader het goedvinden?"

John stond even met zijn mond vol tanden. Ja, wat zou zijn vader ervan zeggen, als hij erachter zou komen, dat Eileen hier in het circus piano speelde?

„Ik zal het je maar zeggen," zei John ten einde raad. „Ik hoor niet bij het circus. Ik heb vakantie en wij logeren hier in de buurt."

„O," zei het meisje. „En verder?"

„Verder niets. Ik liep hier zo'n beetje om het circus heen te draaien en toen dacht ik: Kom, laat ik eens naar binnen gaan en daar een kijkje nemen. Er was niemand die me tegenhield. Maar het is echt waar dat mijn zus heel goed kan pianospelen. Ze studeert op het ogenblik in Gent, maar ze zal het geweldig leuk vinden hier te komen."

John had de indruk, dat het meisje hem maar half geloofde. Maar opeens verhelderde haar gelaat en ze deed alsof ze het verhaaltje, dat John had opgehangen, slikte.

„Vooruit dan maar. Iedereen hier in het circus heeft zijn eigen smoesje om zijn aanwezigheid te verklaren. Jij hebt het jouwe en het is niet beter en niet slechter dan dat van de anderen. Je kunt met ons meegaan en dan bij ons je zuster even opbellen." *Wordt vervolgd*

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE, OP VAKANTIE IN NIEUW-MEXICO, WERDEN BESCHULDIGD VAN EEN OVERVAL OP EEN POSTKOETS, DIE GEPLEEGD WAS DOOR EEN BENDE. BIJ DE ACHTERVOLGING VAN EEN LID VAN DIE BENDE DEED KEN EEN ONTDEKKING.

IN EEN KLEINE KLOOF LAG EEN VERLATEN EN VERVALLEN STADJE.

KIJK, TED, DAAR HAD SIRDAR HET OVER, VLAK VOOR ER OP HEM GESCHOTEN WERD... DE DODE STAD...

PEINZEND KEEK TED IN DE DIEPTE, TERWIJL ZIJN HAND NAAR ZIJN ZENDER GING.

DUS DAN ZOU DIT DE PLAATS ZIJN WAAR DE BENDE GEREGELD SAMENKOMT. LATEN WE MAAR EENS EEN KIJKJE GAAN NEMEN!

MAAR WE MOETEN WEL ERG VOORZICHTIG ZIJN!

ARCHIE HIELD DE AUTO TEGEN EN LANGZAAM DAALDEN ZE DE STEILE HELLING AF.

HOU VAST, ARCHIE! ALS JE ONS LAAT GAAN, SLAAN WE OVER DE KOP!

IK HOOP DAT DAAR BENEDEN WATER TE VINDEN IS!

TOEN ZE HEELHUIDS BENEDEN AANGEKOMEN WAREN, MEENDE KEN WATER TE ZIEN.

TED, EEN RIVIERTJE!

NEE, DAT IS ALLEEN EEN UITGEDROOGDE BEDDING. MAAR MISSCHIEN KAN ARCHIE ONS HELPEN.

TED LIET ARCHIE EEN SPA PAKKEN, WAARMEE DE ROBOT IN DE GROND PROBEERDE TE KOMEN.

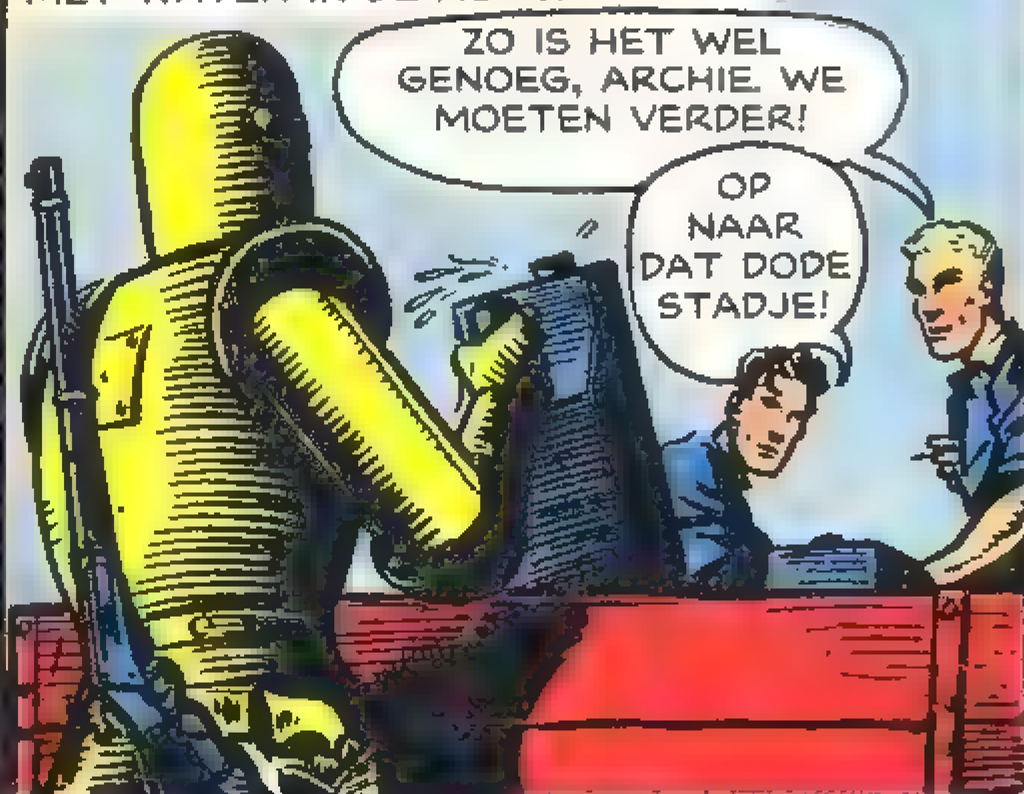
MISSCHIEN ZIT ER WATER ONDER DEZE DROGE KORST

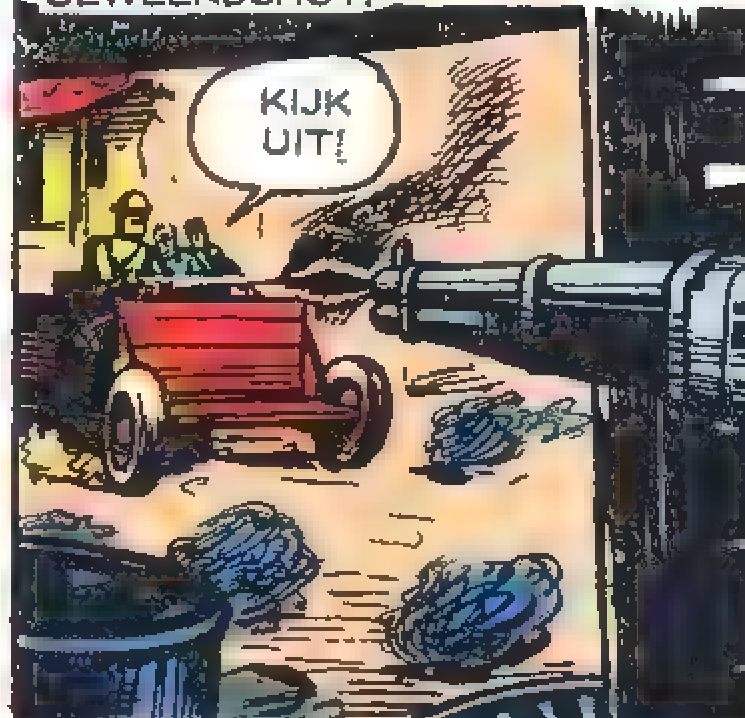
IK HOOP DAT HIJ IETS VINDT! TOE MAAR, ARCHIE, DOE JE BEST!

OPEENS VERDWEEN ARCHIES SPA IN DE GROND EN EVEN LATER...
TED, KIJK EENS, HIJ HEEFT EEN BRON AANGEBOORD!
JA, GEWELDIG! ALS WE ARCHIE TOCH NIET HADDEN...

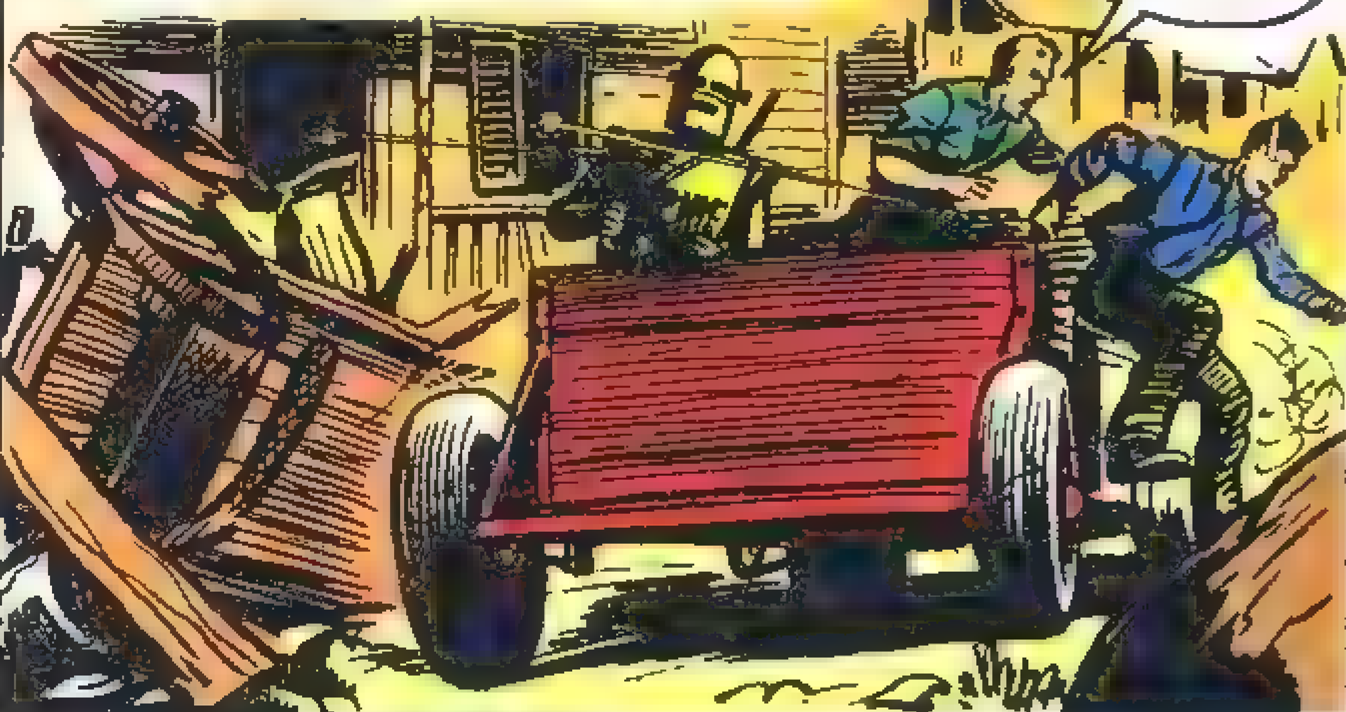

DE DRIE VRIENDEN DRONKEN VAN HET HELDERE WATER. ZE WISTEN NIET DAT ZE DOOR EEN PAAR LEDEN VAN DE BENDE GEZIEN WAREN.
ZE ZIJN JE HIERHEEN GEVOLGD, VIGO! HAD JE ZE NIET KWIJT KUNNEN RAKEN?
IK DACHT DAT ZE DOOD WAREN!

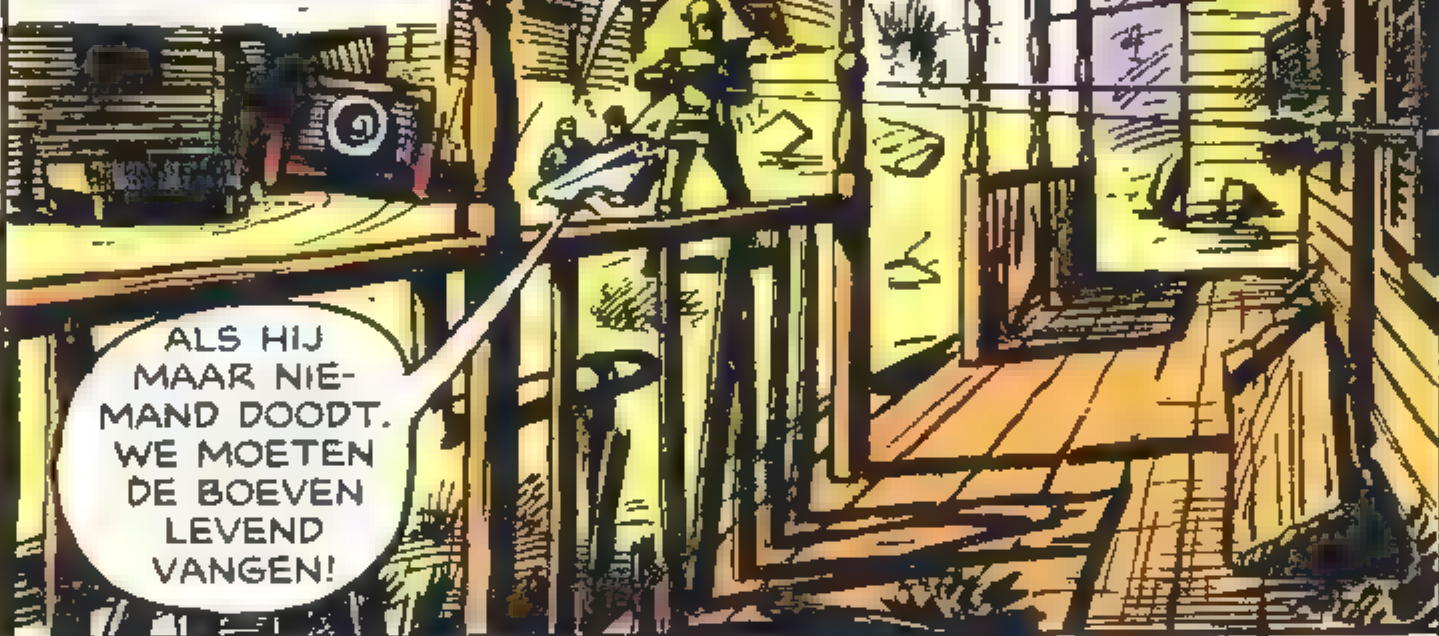

LANGZAAM NAM VIGO ZIJN GEWEER OP...
ALS KOGELS DIE LANGE NIET DEREN, DAN WEET IK NOG WEL IETS ANDERS... DYNAMIET!

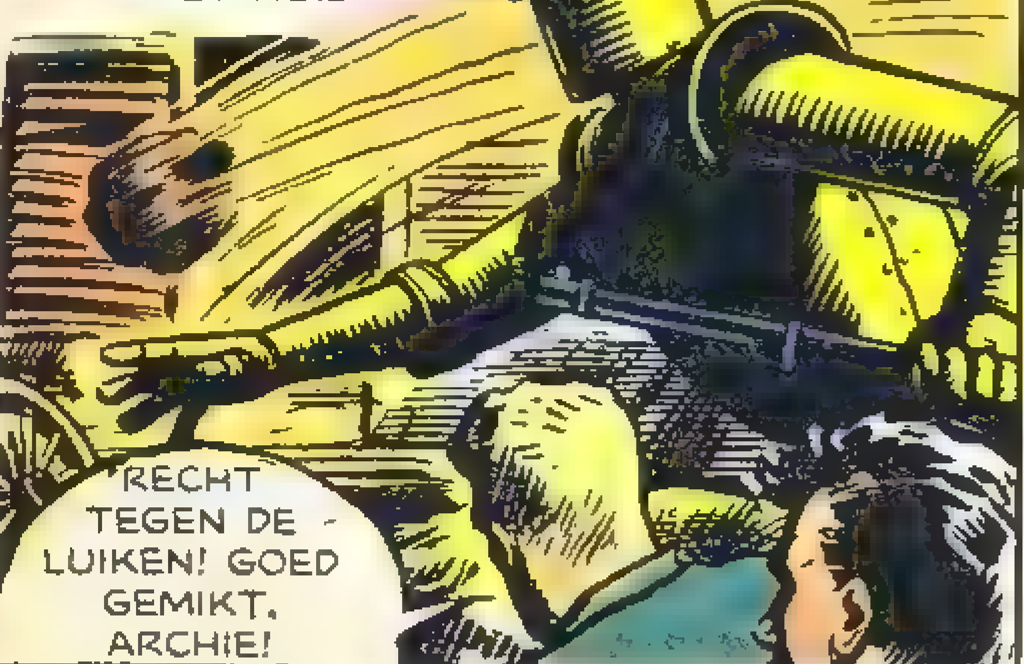

INTUSSEN LAADDE ARCHIE BLIKKEN MET WATER IN DE AUTO.
ZO IS HET WEL GENOEG, ARCHIE. WE MOETEN VERDER!
OP NAAR DAT DODE STADJE!

EVEN LATER KLONK ER EEN GEWEERSCHOT.
KIJK UIT!

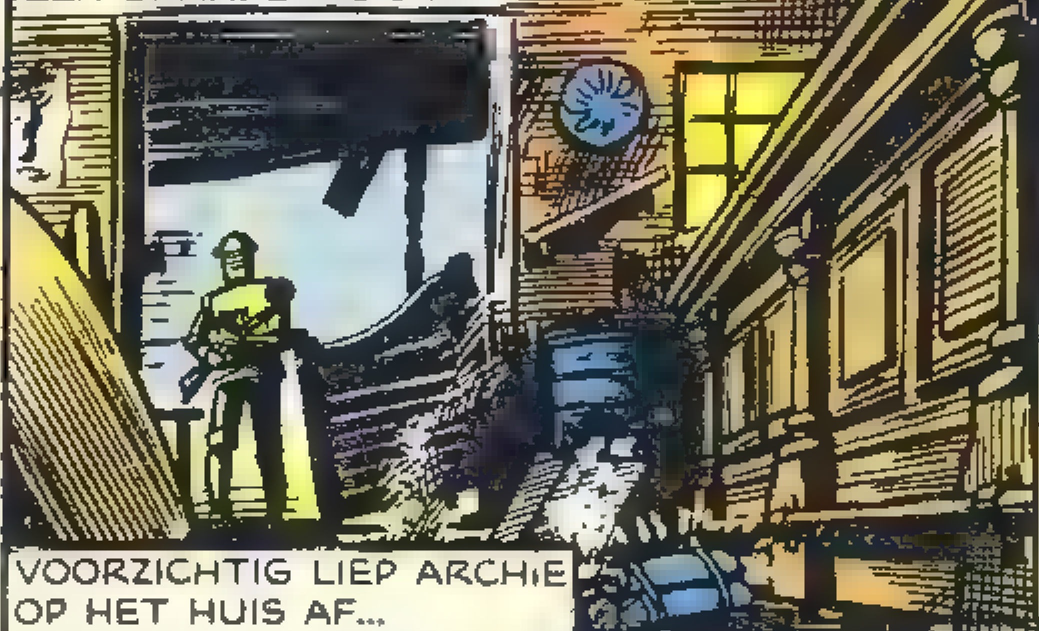

TED EN KEN KROPEN ACHTER ARCHIE WEG, TERWIJL DE AUTO VOORTREED.
SIRDAR HAD GELIJK. DIT IS DE PLAATS, WAAR DE BENDE ZICH SCHUILHOUDT!
ZOUDEN WE NIET TERUGGAAN?

DE VRIENDEN BEGREPEN DAT HET TE GEVAARLIJK WAS OM NOG LANGER IN DE AUTO TE BLIJVEN ZITTEN.
SPRINGEN, KEN, EN DEKKING ZOEKEN!

DE ROBOT, DIE DOOR DE BENDE VOOR EEN MENS WERD AANGEZIEN, STAPTE UIT DE AUTO EN BEGON TERUG TE SCHIETEN.
ZE ZITTEN IN DAT HUIS. IK STUUR ARCHIE EROP AF!
ALS HIJ MAAR NIEMAND DOODT. WE MOETEN DE BOEVEN LEVEND VANGEN!

EVEN LATER PAKTE ARCHIE EEN STEEN OP EN GOOIDE DIE NAAR HET HUIS.
RECHT TEGEN DE LUIKEN! GOED GEMIKT, ARCHIE!

DE STEEN VERBRIJZELDE DE LUIKEN EN LIET EEN GROOT GAT ACHTER.
ZO, EN NU METEEN MAAR EROP AF! VOORUIT, ARCHIE!

TED EN KEN HADDEN ER GEEN VERMOEDEN VAN DAT EEN GROOT GEVAAR HEN BEDREIGDE: IN HET HUIS LAGEN STAVEN DYNAMIET MET DAARAAN EEN BRANDENDE LONT!
VOORZICHTIG LIEP ARCHIE OP HET HUIS AF...

Een geheimzinnige inbraak

Vervolg van blz. 3

Bep naar de auto. Even voelde ze aan de deurknop. Hij gaf mee. De achterbank was leeg. Snel wenkte ze Cor. „Kom mee," zei ze bevelend.

„Ja, ik ben helemaal. . ." fluisterde hij, terwijl hij naderbij sloop. „En straks op het bureau komen voor insluiping."

Bep maakte een driftig gebaar. Toen gaf Cor maar toe. Ze kropen naar binnen en lieten zich tussen de voor- en de achterbank op de grond zakken. Nat en ongemakkelijk zaten ze daar in de nauwe ruimte. „Geen slee, maar een krot," spotte Cor. „Au, je pookt me met je laars in mijn zij."

„Sst, ik hoor iets."

Buiten naderden voetstappen en klonken harde stemmen. Een ogenblik later vlogen de beide voorportieren open en flitste er een lampje aan. „Ik zal jou eens wat zeggen, Erik. Jij met je geluid als van een gebarsten pot hebt de hele boel weer grondig verknoeid. Zag je niet hoe dat meisje in dat kantoortje naar je keek? Je kunt net zo goed een grote vlag voor je uit dragen met in grote letters erop: hier komt de Organisatie."

„Jai moet niet so prutaal worden, Jimmy," grauwde de man achter het stuur. „De baas weet wat hai doet als hai mai stuurt."

„Die slome bediende hier ook," gaf Jimmy onvriendelijk ten antwoord. „Als die vent te vertrouwen was geweest, hadden we er niet op af hoeven te gaan. Je weet net zo goed als ik dat de vent na die inbraak veel te veel geld ging vragen."

„Ja, ja, iek hoor het al, jai weet ook viel te viel," bromde Erik. Met een nijdige klap trok hij het portier dicht. Het lichtje floepte uit. Cor verwonderde er zich over dat de beide mannen voor in de auto hun zucht van verlichting niet hoorden. „En nu als de wiend terug nach Amsterdam," zei Erik en reed met een behoorlijke vaart weg.

De mannen waren onderweg niet erg spraakzaam. Hoogstens mompelden ze iets over andere weggebruikers. Heel voorzichtig keek Cor een paar maal door de achterruit. Een keer meende hij dat er een auto voortdurend achter hen reed, maar toen er weer een wagen voorbijsuisde, dacht hij dat het wel verbeelding zou zijn. Nat en met pijnlijke knieën lagen de kinderen op de ruige vloermat in de wagen. Het enige dat hen deed volhouden was de zekerheid dat zij iets op het spoor waren. Maar wat?

Met een schok stopte de auto. Het toenemende licht, de kleuren van neon weerspiegeld in de ruiten was een zeker teken dat ze in een stad reden. Het tingeltje van de tram maakte het welhaast zeker dat die stad Amsterdam was. Gelukkig zorgde de piepende rem ervoor dat de beide mannen het gestommel van de kinderen, die door het plotselinge stoppen tegen de voorbank schoven, niet hoorden.

„Nach de baas," zei Erik. De portieren klapten dicht. „Daar zitten we mooi in," sputterde Cor, terwijl hij zich een beetje uitrekte. „Ik ben zo stijf als een plank en de deur zit op slot. Hoe is het met jou?"

„Och, gaat wel. Alleen mijn knieën heb ik geloof ik doorgezeten," zei Bep luchthartig. „En dan ben ik ook een beetje stijf, zo ongeveer of ik vier dagen aan één stuk gewandeld heb."

„Wat doen we? Wachten we tot die kerels terugkomen?"

Bep snoof verachtelijk. „Heb jij nog nooit van een portierraampje gehoord, Sherlock Holmes?"

Cor kleurde in het donker. Gelukkig zag zijn zusje het niet. Verkenning wees uit dat ze in een brede, tamelijk stille straat stonden voor een grote villa. Slechts hier en daar brandde een straatlantaarn. Het was een enigszins vervallen buurt. Na veel gezoek in het donker vonden ze het handeltje van het raam. De frisse buitenlucht, die hen tegemoet waaide, deed hen in hun klamme kleren huiveren.

„Ik ga het eerst," fluisterde Cor en met een snoekduik verdwenen zijn hoofd en zijn benen in het donker. Buiten klonk een plofje, toen werd het stil. Er was verder geen enkel verdacht geluid te horen. Nog tien tellen wacht ik, dacht Bep, en dan. . .

In het moderne, zakelijke kantoor zaten Erik en Jimmy een beetje onrustig op hun stoelen heen en weer te schuiven. Achter het bureau troonde een wat oudere man; hij was netjes gekleed en droeg een zware hoornen bril. „Klungels zijn jullie," zei hij scherp. „Ik heb nog zo gezegd: geen grootspraak, geen dreigementen., Rustig, zakelijk alles afdoen. Maar wat zijn jullie? Ouderwetse zeerovers. Piraten. Nou, hoor ik nog wat?"

Bedremmeld keken de twee mannen voor zich.

„Zulke kerels als jullie kan ik overal krijgen. Laten zich door een onnozele winkelbediende afpersen en gaan dan openlijk dreigen. Struikrovers in plaats van moderne zakelijke mensen. Ga je rommeltje maar uit de wagen halen," vervolgde de man. „Voor zulke kerels als jullie heb ik nog wel wat onnozel werk in België te doen."

Verslagen dropen Erik en Jimmy af.

„De tien tellen zijn om," zei Bep zachtjes tot zichzelf. „Nu is het mijn beurt." Langzaam kwam zij omhoog en werkte zich door het openstaande raampje. Eerst het hoofd, dan naar beneden buigen en met een koprol eruit. Haar handen en bovenlijf hingen langs het natte portier. Voorzichtig zocht zij steun op de grond. .

De deur van de villa zwaaide open. Erik en Jimmy, beiden nog beduusd, kwamen de stoep af. „En iek zeg jou, Jimmy. . ." begon Erik, maar ineens zweeg hij. Uit het achterportier van de auto kwam een meisje in een regenjas gekropen. .

Jimmy was iets eerder bij zijn positieven. Terwijl zijn vriend nog naar lucht stond te happen, was hij al naar de straat gerend. Bep begreep dat ze erbij was. Niet praten, dacht ze, en vooral niet gaan huilen. Op je tanden bijten, Elizabeth van Dijk, en er het beste van maken. Toen ze zover was had Jimmy haar op straat gesjord. „Lelijke dievegge," hijgde Jimmy. „Wat wilde jij uit onze auto gappen, hè? Dat zal wel een tijdje opvoedingsgesticht voor je worden. Ik haal meteen de politie."

Bij haar armen sjouwden Jimmy en Erik de nog verbijsterde Bep naar binnen. „Diefstaal oit een auto, daar staat vaif jaar op," deed Erik nog een duit in het toch al overvolle zakje. Door de ouderwetse gang met een pluchen loper duwden ze haar naar het kantoor van de baas.

Cor had machteloos vanuit een portiek de capriolen van Bep aan staan kijken. Eerst had hij nog te hulp willen snellen, maar hij zag ook wel dat hij tegen twee volwassen mannen niets zou kunnen beginnen. Maar zijn zusje alleen laten, dat wilde hij tot geen prijs. Voorzichtig sloop hij naar de villa. Piepend knarste het hek open, dat toegang gaf tot de verwaarloosde voortuin. Daar was de stoep.

„Ik zou de rest maar aan de officiële instanties overlaten," zei een welbekende stem vanuit de struiken

„Vader," gilde Cor bijna. „Hoe komt u hier? Weet u dat Bep binnen is?"

Inspecteur van Dijk knikte. „Ik heb ook ogen," zei hij. Als bij toverslag doken achter hem uit de struiken nog drie mannen op. Ze droegen regenjassen en hadden ieder een slappe hoed op. „Wacht jij maar even," zei de inspecteur, „we gaan de heren daarbinnen even een kleine verrassing bereiden. . ."

In het kantoor op een krukje voor de baas gezeten; in haar natte plunje en haar bemodderde laarzen, voelde Bep zich wanhopig. Ze dacht dat ze maar het beste kon doen of ze op diefstal uit was geweest. Dat was wel niet leuk en het zou haar — ze rilde al bij de gedachte — op het politiebureau brengen, maar daar lag haar enige kans. Misschien, ja, zeker zou ze de inspecteur daar kunnen vertellen. . .

„Nou," snauwde de baas, „vertel op: hoe heet je, waar woon je en wat deed je in onze auto?"

Bep slikte driemaal eer ze koelbloedig de bedachte leugens begon te spuien. „Ik heet Bep van Wijk," stotterde ze vlug, „en ik woon op de Prins Hendrikkade." Dat was de enige straat in Amsterdam, die ze zich kon herinneren. Op de televisie had ze er Sinterklaas zien aankomen. . .

„En wat deed je in onze auto?"

„Ik. . . eh. . ." hakkelde Bep, beschaamd naar de modderpunten van haar laarzen kijkend om haar blozen te verbergen, „ik dacht, ik keek. . ."

„Dus jij was op diefstal uit, hè?" grauwde de woedende stem. Bep kon wel juichen. Hij geloofde haar dus.

„Nu, daar zullen we eens gauw een eind aan maken. Een paar jaartjes opvoedingsgesticht zullen je wel iets beter leren. Ik bel meteen de politie. Jimmy, sta daar niet als een zoutzak. Hou dat kind in de gaten, terwijl ik bel."

„Niet nodig," zei een bekende rustige stem in de langzaam opengaande deur. „Hier is de politie al."

Op dat ogenblik brak bij Bep de spanning. „Vader," riep ze en ze begon hard te huilen.

In hun kamerjassen gehuld zaten Bep en Cor dicht bij de warme haard thuis bij moeder en genoten van de warme soep, die moeder diep in de nacht nog voor hen gemaakt had. Van de terugreis naar Graswijk herinnerden ze zich niet veel meer na al die emoties.

Vader had een sigaar aangestoken en ijsbeerde door de kamer. „Dapper was het wel," zei hij nadenkend, „wat jullie hebben gedaan, maar dom ook. Je weet toch dat je nooit op je eigen houtje detective moet gaan spelen? Daar is de politie voor. Maar enfin, het is gebeurd en ik kan je nu ook wel vertellen hoe de hele zaak in elkaar zat.

Kijk eens. Meneer Koopmans heeft in de oorlog, toen de Duitsers hier waren, altijd eerlijk spel gespeeld. Hij wilde de mensen niets voor woekerprijzen verkopen en gaf hun precies waar ze volgens hun bonnen recht op hadden. Het gevolg was dat hij na de oorlog straatarm was. Hij maakte toen kennis met een Amerikaanse soldaat van het bevrijdingsleger. Die man, jullie kennen hem als Jimmy, was van Nederlandse afkomst. Hij was geen beste bevrijder. In Amerika had hij al met de politie te maken gehad en toen hij weer in Europa was, begon hij opnieuw met misdaden. Hij kwam in kennis met een bende, die er een beroep van maakte om diamanten te smokkelen. Dat brengt veel op, als je de hoge invoerrechten kunt ontduiken. Hij begreep best dat als hij te veel over de grens ging, de douane argwaan zou krijgen. Daarom vroeg hij meneer Koopmans voor hem te gaan. Die kenden ze aan de grens en dus hadden ze geen argwaan tegen hem. Koopmans, die geldgebrek had, stemde toe. In kunstig vermaakte fietszadels en uitgeholde aardappelen nam hij de diamanten voor Jimmy mee en hij verdiende er veel geld mee.

Maar toen hij dat een tijdje gedaan had, snapte hij wel, dat er geen zegen op dat geld kon rusten. Hij wilde ermee ophouden, maar de bende — de hele groep is internationaal geregeld en hier zijn het maar zetbazen — liet hem niet los. De boeven kochten zijn winkelbediende om teneinde een valse sleutel van de winkel en het pakhuis te krijgen. Om druk op meneer Koopmans uit te oefenen zetten ze toen een inbraak op touw. Als Koopmans zijn geld en goederen kwijt was, moest hij toch weer ergens iets zien te verdienen en dan zou hij noodgedwongen wel weer voor hen gaan werken, meenden ze. De winkelbediende moest telkens geheimzinnige briefjes aan zijn baas sturen, die Jimmy en Erik opstelden, om hem weer tot smokkelen aan te zetten. Een soort chantage dus. Maar toen begon die winkelbediende meer geld van Jimmy en Erik te eisen. Hij wilde er ook iets aan verdienen. En de baas in Amsterdam werd ongeduldig. Die wilde hebben dat Koopmans weer diamanten over de grens ging smokkelen. Hij stuurde Jimmy en Erik dus naar Koopmans met de bedoeling hem te bedreigen. Ze deden dat, maar maakten tevens een grote fout. Want Mieke Spruyt kreeg arwaan toen de heren verschenen. En toen ze weg waren, belde zij de politie op. Wij gingen met de auto kijken en vonden de fiets van Bep. Meteen zagen we ook de lakslee wegrijden. Nou, wij erachteraan."

„O," zei Cor, „dus het was toch geen verbeelding toen ik dacht dat wij gevolgd werden."

„Nee, zeker niet," zei zijn vader. „Onderweg belden we via de mobilofoon de Amsterdamse politie op. Die stuurde ons een paar mannetjes en met zijn allen gingen we bij die villa in hinderlaag liggen. Je begrijpt wel hoe verbaasd ik was, toen ik eerst Cor en toen Bep uit die auto zag kruipen. Nou, toen Bep binnen was, vonden wij dat we er maar op los moesten gaan. En nu zitten de baas, Jimmy en Erik netjes in de cel en ik hoop dat we de leiders van de bende, die ergens in België moeten wonen, ook nog te pakken krijgen."

„En meneer Koopmans, vader?" vroeg Bep. „Uiteindelijk heeft hij toch ook schuld, want hij had nooit diamanten moeten gaan smokkelen."

„Wacht dat maar eens rustig af," zei inspecteur van Dijk. „Ik denk dat de rechter hem wel zal begrijpen. Tenslotte heeft hij er al jaren spijt van dat hij er ooit mee begonnen is en zijn straf heeft hij ook al gehad in de vorm van die inbraak. Maar nu heb ik nog af te rekenen met een meisje en een jongen, die zo maar van huis zijn weggelopen en die ik nu nog een flinke straf zal moeten geven. . ."

„Hee, vader," zei Bep, „ik hoop dat u ons nu ook begrijpt." En zij en Cor snapten niet waarom hun vader toen ineens zó erg moest hoesten en zich gauw omdraaide.

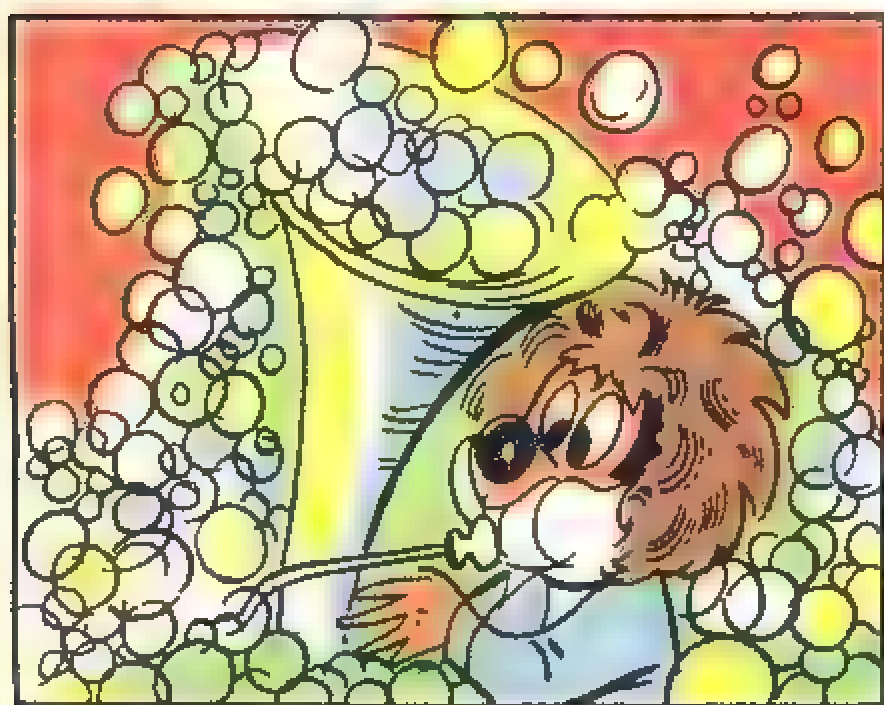
Bep begreep dat ze erbij was. Niet praten, dacht ze, en vooral niet gaan huilen.

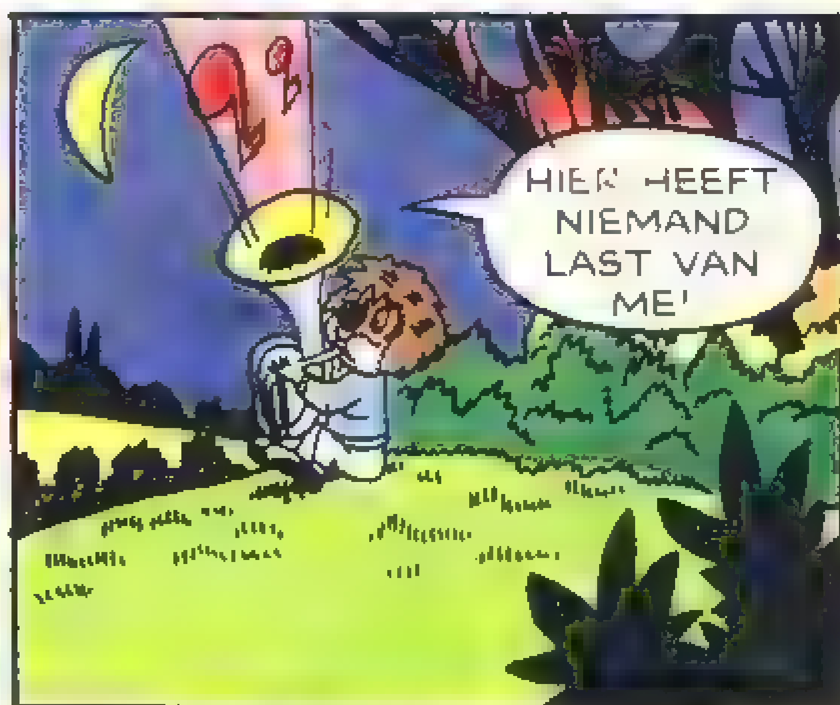
LEONARD

IK HEB DIT INSTRUMENT VAN MIJN OOM GEKREGEN EN IK GA GAUW OEFENEN!

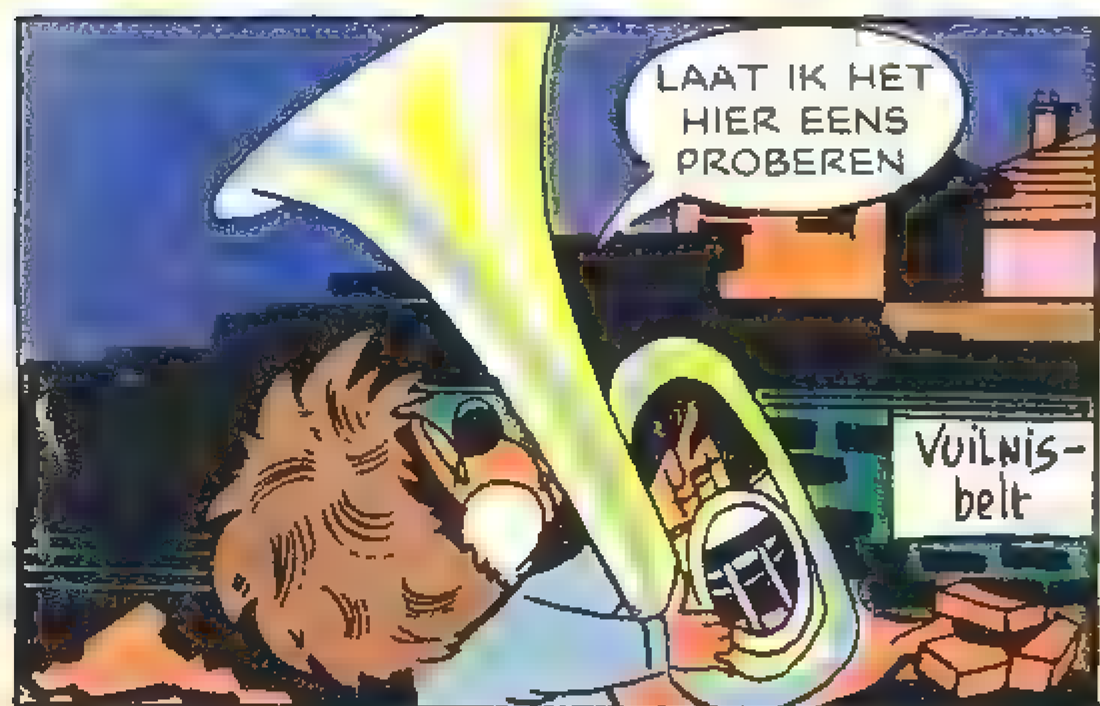

WAT EEN AF-SCHUWELIJK GELUID!

NU ZAL HET WEL OPHOUDEN!

HIER HEEFT NIEMAND LAST VAN ME!

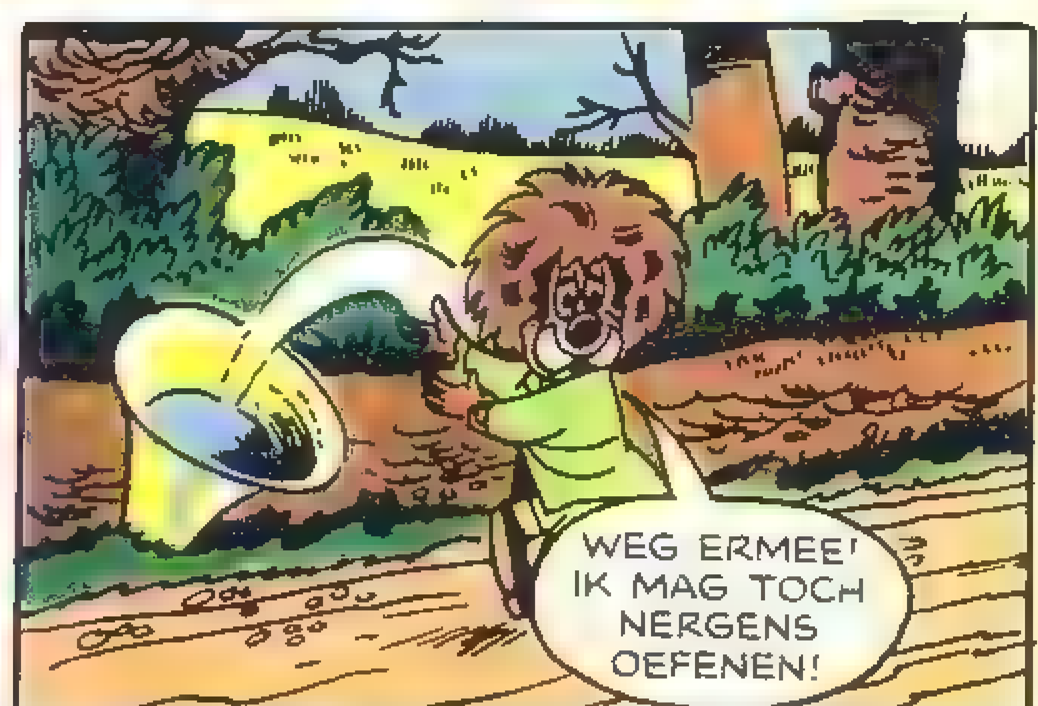

GA WEG! IK DOE GEEN OOG DICHT!
BOEM!

LAAT IK HET HIER EENS PROBEREN
Vuilnis-belt

HOEPEL OP JIJ!
BANG!

DE VOLGENDE DAG
HIER KAN NIEMAND ME STOREN!

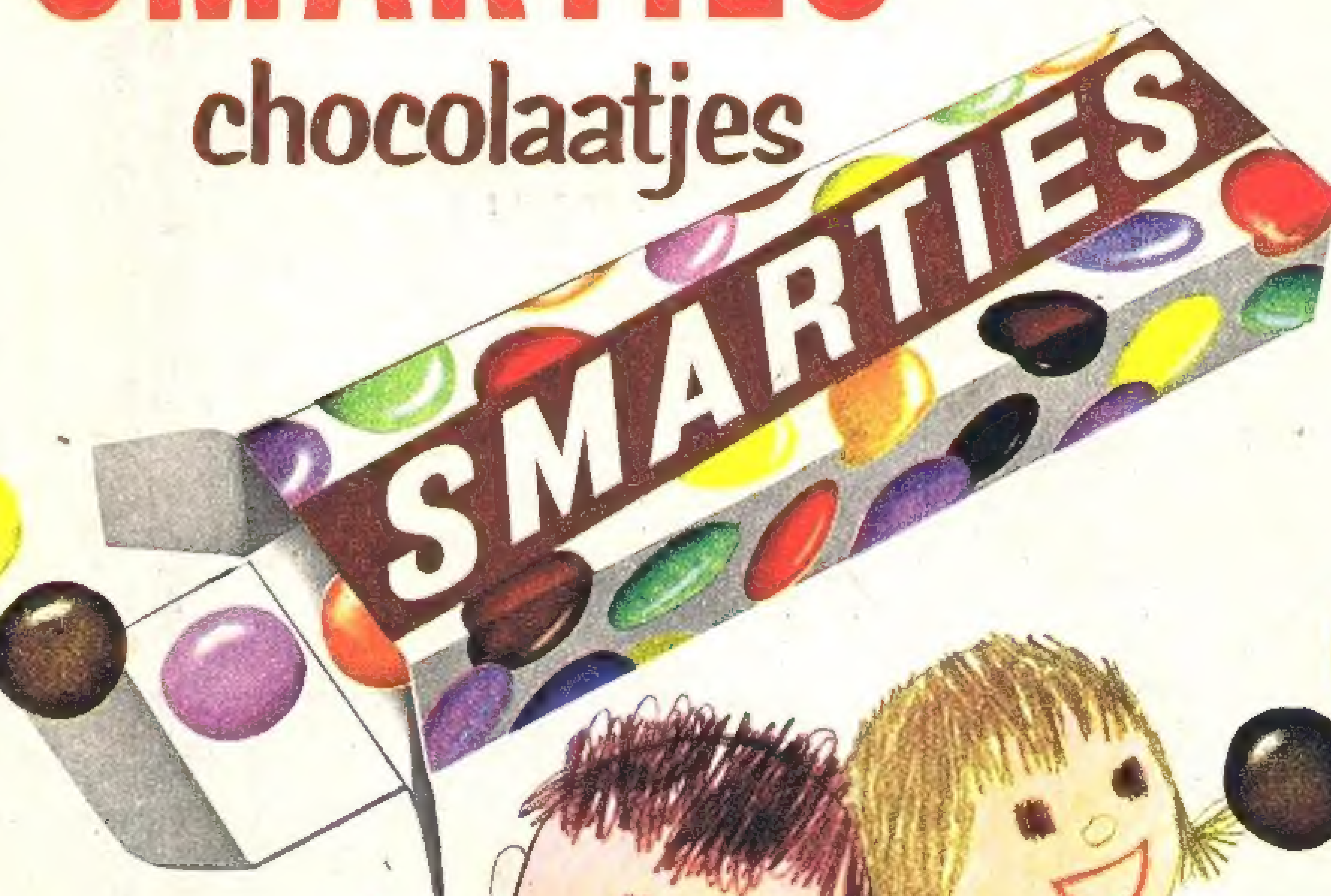

WEG ERMEE! IK MAG TOCH NERGENS OEFENEN!

LATER...
LEONARD, IK ZAG DAT JE JE INSTRUMENT VER-LOOR! ASJEBLIEFT!

IK KAN ER NIET OP SPELEN EN KAN HEM NIET KWIJT. DUS...

...GEBRUIK IK HEM ALS STOEL!

NIEUW SMARTIES chocolaatjes

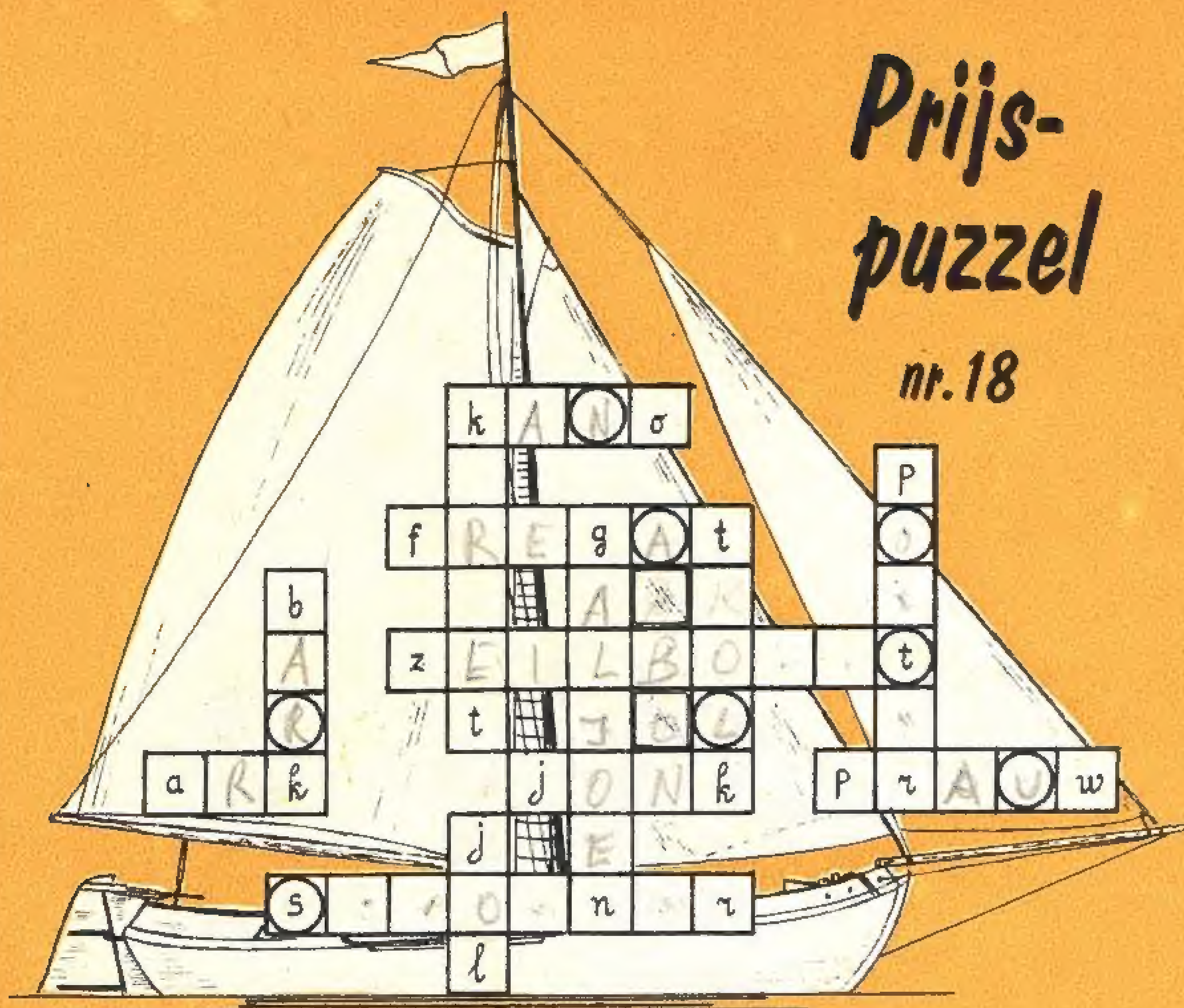

mmm, chocola van binnen,
suiker van buiten... Smarties!
Zóóó veel, zóóó lekker,
zóóó veel kleuren... Smarties!
Om te bijten. Om te zuigen.
Om mee te spelen.
Om uit te delen...
Smarties! Lekker veel!

25 ct per pakje

een Rowntree product

Prijs-puzzel nr. 18

Deze keer heeft onze prijspuzzel betrekking op schepen. In de tekening zie je een figuur, waarin dertien (soort-) namen van schepen ingevuld moeten worden, zeven horizontaal en zes verticaal. Het zijn namen van allerlei vaartuigen, waarvan er sommige in vroeger tijden thuishoren, andere ook nu nog gebruikt worden. Om je een beetje op weg te helpen hebben we van elke naam al een paar letters ingevuld. In de figuur zie je in sommige vakjes een cirkeltje staan en in elk cirkeltje komt, als je de puzzel hebt ingevuld, een letter. Als je nu, te beginnen bij het bovenste cirkeltje en zo (van links naar rechts) naar beneden, al de letters uit de cirkels (in totaal acht stuks) naast elkaar zet, heb je de naam van een beroemd schip. *Deze naam* schrijf je op een briefkaart (dus *alleen* deze naam) en je stuurt je kaart, voorzien van je naam en adres in duidelijk schrift, zo gauw mogelijk naar ons toe. Lezers in Nederland kunnen inzenden tot en met maandag 7 mei en lezers buiten Nederland tot en met vrijdag 18 mei a.s. Onder de goede oplossingen verloten we vijftig mooie prijzen en we hopen dat jullie ons deze keer weer met briefkaarten zullen overstromen. Het adres waar je je kaart heen moet zenden (lezers buiten Nederland mogen per brief inzenden) is:

Sjors van de Rebellenclub
Nassaulaan 51, Haarlem.

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Verborgen rijmpje

A	R	T	S	*A*	L	T	S	*N*	A	A
K	*A*	L	S	K	*N*	A	A	P	*D*	R
O	M	*E*	N	P	A	*R*	K	S	T	*E*
R	K	S	*N*	E	R	T	*T*	R	A	P
E	I	V	O	*G*	E	L	P	*E*	E	R
E	*V*	E	R	B	*E*	L	G	K	*N*	O
R	R	*I*	G	V	A	*S*	T	V	O	*R*
K	A	Z	*IJ*	N	R	O	*K*	S	T	O
E	L	K	A	*R*	P	R	E	*T*	V	O
L	*E*	I	K	E	*L*	B	L	E	*E*	K
R	O	*V*	E	R	H	*E*	N	P	E	*N*

De schuin gedrukte letters vormen, van links naar rechts gelezen, het rijmpje:
AAN ANDEREN TE GEVEN
IS RIJKER TE LEVEN

Kruiswoordpuzzel

O	C	H				B	O	E
M	I	A				A	A	S
A		R	E	E	K	S		P
		D	R		O	T		
			V	E	E			
		R	E		T	E		
S		A	N	G	S	T		A
O	L	M				E	V	A
K	O	P				R	A	P

Post gevraagd...

Als je deze week even tijd hebt, schrijf dan eens een briefje of een kaartje aan de volgende zieke lezers. Je maakt hen er reuzeblij mee.

Jeri Manuhuwa, Sanatorium Oranje-Nassau-Oord, Kamer 5, Renkum.

Jos van Kuyk, Sanatorium Dekkerswald, Groesbeek. Jos (12) spaart ook foto's van filmsterren.

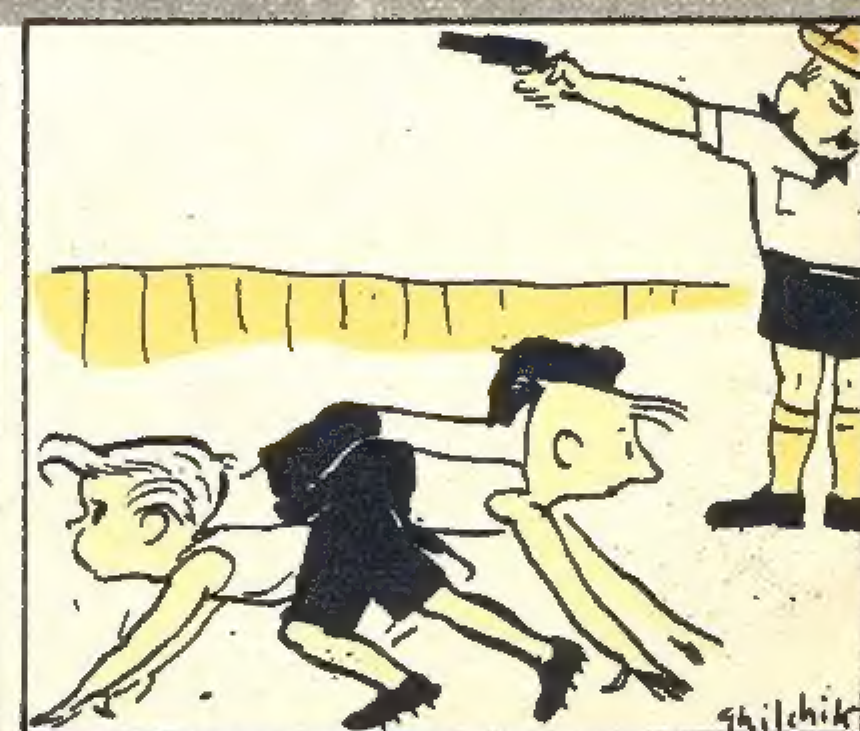
Gert van der Ree, Emma-Kinderhuis, Wijk aan Zee. Gert (11) spaart ansichtkaarten met afbeeldingen van honden erop.

Willie van Oijen, Margrietpaviljoen, Sanatorium Dekkerswald, Groesbeek. Willie (13) spaart foto's van filmsterren.

DICKIE DAPPER

De gouden kraag

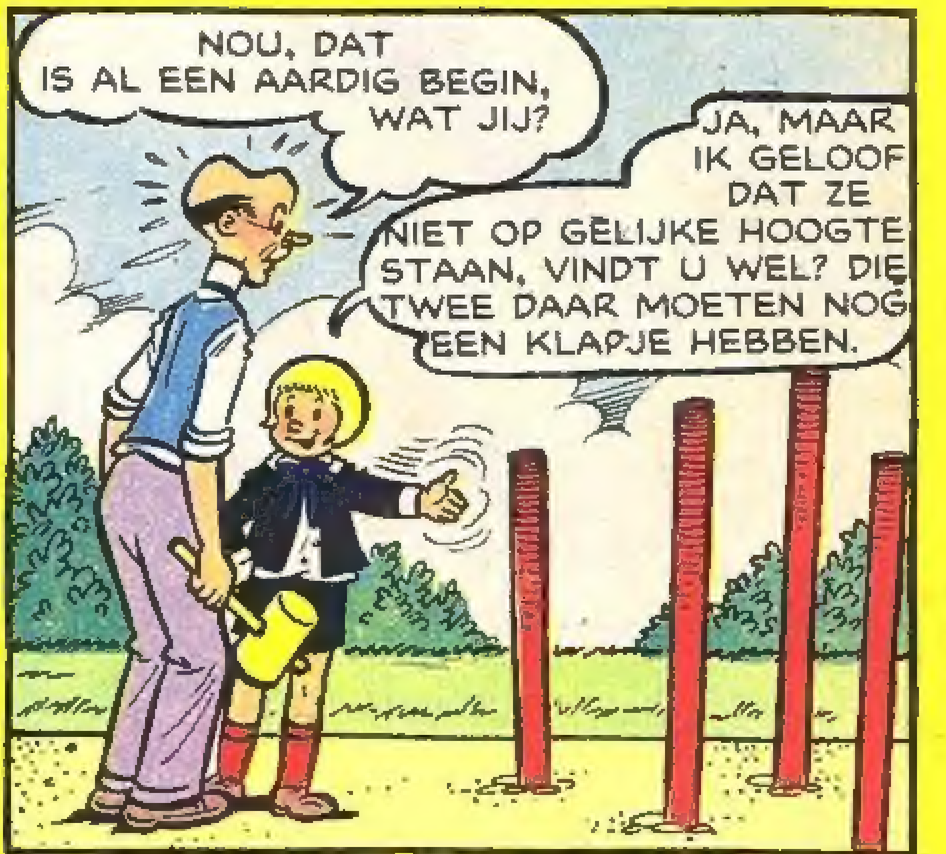

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.